

அம்புலிமாமா

ஜனவரி 1997

என்றும் மறவோம்... வாழ்நாள் வரை

PARLE

வாழ்க்கைப் பாதை இதுவே சரி

வாழ்க்கைப் பாதையில் எடுத்து வைக்கும் ஒவ்வொரு அடியும் ஒரு சோதனையே. எந்தப் பாதையில் செல்வது, எதைத் தவிர்ப்பது; நம்மை வேறுபடுத்தும் அனபாசம் இதன்பள்ளே. ஒருமித உதவலின்றி எதிர்பார்ப்பின்றி, நெருக்கு உதவதும், பாதையில் செல்லவரில், மற்றவர்களின் தூஷ் நீங்கும். உண்மையான வாழ்க்கை என்பது இதுதான். என்றும் மறவோம்... வாழ்நாள் வரை. வாழ்க்கைப் பாதை இதுவே சரி. வருடக்கணக்காக இந்தியாவின் அனைத்திலும் அறிமுகமாக விற்பனையாகும் ரிஸ்க்.

• சுவை ரிஞ்சுத்து, உண்மையான சக்தி திறைத்து •

everest/95/PPL/110tm

மிகப் பெரிய எண்ணம் உள்ளவருக்கு அவருடைய
ஜீன்ஸ் மட்டும் சிறியதாகக் கூடாது.

இதோ அறிமுகப்படுத்துகிறோம் ரஃப் அன்ட் டூப் ஜூனியர் ஜீன்ஸ். வளரும் குழந்தைகளுக்கான இந்த ரஃப் அன்ட் டூப் கிட்டில் முழு 0.85 மீட்டர் சிறந்த அரவிந்த் டெனிம் துணி (132 செ.மீ. வரை உயரமுள்ள வர்களுக்காக), உறுதியான ஜிப், தேர்த்தியான லேபல், ரிபேட், பட்டன் மற்றும் பேச்சலும் உள்ளன. இப்போது ஜூனியர்கள் ரஃப் அன்ட் டூப் ஆவதிலிருந்து ஒருவரும் தடுக்க முடியாது.

A QUALITY PRODUCT FROM ARVIND MILLS

JUNIOR

தைப்பதற்குத் தயாரான ஜீன்ஸ்

இப்பொழுது விற்பனையாகிறது!

மாங்கை

டிசம்பர் 1996 / ஜனவரி 1997

- ☆ சத்ய சாமிபாபாவின் அற்புதங்கள்
- ☆ யாழ்ப்பாணம் அனலை தீவு ஐயனார்
- ☆ அனுராதாரமணனின் சிந்தனைக் கட்டுரை
- ☆ பெண்களே எச்சரிக்கையாக இருங்கள்
(நுகர்வோர் விழிப்புணர்வு)
- ☆ பெண்களுக்கு தேவைப்படும் கல்விமுறை
- ☆ பணம் என்னடா பணம் பணம்!
- ☆ நிர்மலா சுரேஷ் கவிதை
- ☆ கம்பூட்டர் கல்வியும் பெண்களும்
- ☆ அதிர்ஷ்டம் தரும் மறுமணம்
- ☆ காஞ்சிப் பெரியவர் வாழ்வில் - மாண்டலின் சீனிவாசன்
- ☆ ப்ரீ ஜயேந்திரர் பதில்கள்
- ☆ சராசரியானவர்கள் சாதிக்கும் ரகசியம்
- ☆ இசைக்குயில் செளம்யா - சில குறிப்புகள்
- ☆ மருத்துவ கேள்வி பதில்கள்
- ☆ மனைவியின் பொறுப்பை கணவரும் பகிர்ந்து கொள்ளலாமே...
- ☆ செஸ் விளையாட்டில் பெண்கள்
- ☆ கடிதம் பேசுகிறது
- ☆ சுவைமிகு சோளச் சமையல்

மற்றும் சிறுகதைகள், வீட்டுக் குறிப்புகள்

விலை ரூ. 9/-

இன்று சந்தியுங்கள் உங்கள்
கிரிக்கெட் ஹீரோவை!

World Cup-96 Achievers Collection
FREE

Cricketer Card With Every Pack

ரூ. 13.50 மட்டும்

- கலவையானது
- சிக்கனமானது
- எளிதில் தயாரிக்கக் கூடியது

ஏதாவது நல்லதொன்று
சுவை உண்டு 96-1997
வரை

கிரிக்கெட் விளையாடும் குழந்தைகளே!

நீங்கள் விருய்யும் ஈர்னா ஸ்பிரெட் மேக்கர் பேக்கெட் தீர்ந்ததும் பரவால் ஆரம்பமாகிறது. உங்கள் அம்மா இந்த கலவையி்க் ஸ்பிரெட் மேக்கரை உங்களுக்காக தயாரிக்கப்போகும் கலவையான பண்டங்களையே பற்றி தாங்கள் போயிம்மல நீங்கள் விருய்யும் ஒவ்வொரு ஈர்னா ஸ்பிரெட் பேக்கரினும் ஒரு மனங்கவரும் கிரிக்கெட் வீரர் காட்டு உங்களுக்கென உள்ளது. அதையும் இவ்வசம்!

இப்போது கலவையி்க் ஈர்னா ஸ்பிரெட் மேக்கரை வாங்கினீர். உபயோகி அல்லது பூரிபடச் செய்வதற்கு மகிழ் இன்னொரு காரணம். இச்சலுகை இல்லாமலும் பேக்குகள் கிடைக்கின்றன.

அழகின் பாரம்பரியம்!

மெரி

அசையாத நம்பிக்கை!!

தங்க கவரிங் நகைகள்

அணிவதற்கென்றே, அழகிய வேலைப்பாடுடன் எண்ணற்ற, இரகங்களில் தயாரிக்கப்படுகிறது. உத்திரவாதத்துடன் 35 வருடங்களாக தங்க கவரிங் நகைகளை தயாரித்து, நற்பெயரைச் சம்பாதித்திருக்கும் நிறுவனம் மெரி. கீழ்க்கண்ட நகைகளின் நம்பர்களைக் குறிப்பிட்டு எழுதினால் வியிபி. மூலம் அனுப்பி வைக்கப்படும். வியிபி. செலவு இனாம். பல வண்ணத்தில் அச்சடிக்கப்பட்ட 150 பக்கங்கள் கொண்ட 'கேட்லாக்' இனாம்.

B1281 Rs.181
B1285 Rs.165
C2314 Rs.94
B1295 Rs.73
A138 Rs.50
B1457 Rs.315
A26 Rs.100
A91 Rs.50
B1862 Rs.53
B1546 Rs.63
A1344 Rs.58
B1236 Rs.87
B1356 Rs.115
A337 Rs.100
A214 Rs.100
A36 Rs.50
C2159 Rs.63
B1364 Rs.59
A110 Rs.50
B1293 Rs.115
C2170 Rs.33
A172 Rs.50
A182 Rs.50
A20 Rs.50
C2161 Rs.54
C2125 Rs.125
C2810 Rs.50
A633
A175 1/4 Gram
C2031 Rs.98
A421 Rs.100
A452 Rs.100
A427 Rs.100
A712 Rs.175 1/4 Gram

மெரி கோல்டு கவரிங் ஒர்க்ஸ்

தபால் பெட்டி : 1405, 18, ரங்கநாதன் தெரு, திருநகர்
 சென்னை 600 017. போன் : 4344671, 4342513

MGC/1/97

அம்புலிமாமா

நிறுவனர்: 'சக்கரபாணி'

நிர்வாக ஆசிரியர்: நாசிரெட்டி

கல்வி நிலையங்களில் அரசியல்

குழந்தைகளும் பெற்றோர்களும் 1996ம் ஆண்டை நன்கு நினைவில் வைத்திருப்பார்கள். ஏனெனிலும் நாட்டின் உயர் தீதி மன்றங்களில் ஒன்றுதான் தீர்ப்பில் கல்வி நிலையங்களிலிருந்து அரசியல் அறவே ஒதுக்கப்பட வேண்டும் என்று கூறியுள்ளது. அரசியல் கட்சிகள் கல்வி நிலையங்களில் தம் கட்சி வேலைகளைச் செய்து கல்விக்கு இடையூறு விளைவிக்கக் கூடா தென அத்தீர்ப்பில் தெளிவாகக் கூறியுள்ளது.

தற்போது கல்வி நிலையங்களில் மாணவர் சங்கத் தேர்தல்களில் அரசியல் கட்சிகள் தலையிட்டுத்தம் 'ஆட்களை' நிறுத்தி விடுகின்றன. தேர்தலில் கவரொட்டிகள் அறிக்கைகள் என அச்சிடப்பட்டு செலவு செய்யப்படுகிறது. வெற்றி விழாக்கள் கொண்டாடப்படுகின்றன. வன்முறைகள் நடக்கின்றன.

கல்வி நிலைய நிர்வாகத்தினர் இவற்றைக் கண்டும் எதுவும் செய்யமுடியாத நிலையில் இருக்கிறார்கள். இதனால் மாணவர் சங்குக்குப் படிக்க நேரமே இருப்பதில்லை. மாணவர்கள் முதலில் கல்வி பயின்று பிறகே தலைமைப் பொறுப்பிற்கான பயிற்சியைத் தம் சங்கங்கள் வாயிலாகப் பெறவேண்டும். கல்வியை புறக்கணித்து விட்டு இத்தகைய தேர்தல் வேலைகளில் ஈடுபடக் கூடாது. எனவே பெற்றோரும் மற்றோரும் மாணவர்கள் கல்வி பெறுவதற்கான குழுவிலையைத்தான் உருவாக்கித்தர வேண்டும். இது அவர்களின் கடமை.

அனைவருக்கும் எமது புத்தாண்டு வாழ்த்துக்கள்!

மதிமுகம்: 100

ஜனவரி 1997

புன்னகை: 1

தனிப்பிரதி: ரூ.6.00

வருட சத்தா: ரூ.72.00

போலியோ இல்லாத இந்தியா!

இலட்சியத்தை நெருங்குகிறோம்

இன்னும் அடுத்த அடியை எடுத்து வைப்போம்.

தேசிய போலியோ நோய் தடுப்பு தினங்கள்:

டிசம்பர் 7, 1996

ஜனவரி 18, 1997

தாய்மார்களே!

நீங்கள் ஏற்கெனவே உங்கள் குழந்தைக்கு சொட்டு மருந்து போட்டிருந்தாலும், போன வருடம் தேசிய போலியோ நோய் தடுப்பு தினங்களில் சொட்டு மருந்து போட்டிருந்தாலும், தற்போது குழந்தைக்கு ககலீனம் அல்லது வயிற்றுப் போக்கு போன்ற வியாதிகள் கண்டு உடல் நலம் பாதிக்கப்பட்டிருந்தாலும் பாதுகாப்பு நலன் கருதி மீண்டும் ஒரு முறை உங்கள் அருகில் உள்ள போலியோ சொட்டு மருந்து முகாம்களில் டிசம்பர் 7, மறுபடியும் ஜனவரி 18 தேதிகளில் ஐந்து வயதுக்குட்பட்ட குழந்தைகளுக்கு கூடுதல் சொட்டு மருந்து தவறாமல் போடுங்கள்.

ஆரோக்கியமான

குழந்தைகளின் எதிர்காலம்

நம் நாட்டின் எதிர்காலம்.

POLIOPLUS

**கி.பி. 2000 – த்தில்
போலியோ இல்லாத
இந்தியாவை
உருவாக்குவதில்
பங்கேற்போம்.**

செய்திகளும் தகவல்களும்

அனைவருக்கும் உணவு

கடந்த நவம்பரில் இத்தாலியின் தலைநகரான ரோமில் உலகின் 190 நாடுகள் ஐந்து நாட்கள் மாநாடு ஒன்றை நடத்தின. இது உலக உணவு மாநாடு இடில் நாற்பது நாடுகளின் அரசாங்கத் தலைவர்களும் மற்றும் நாற்பது நாடுகளின் பிரதமர்களும் கலந்து கொண்டனர். இவர்கள் போக வந்தவர்கள் அந்தந்த நாட்டு பிரதிநிதிகளாவர்.

உலகிலிருந்து பசியைப் போக்கிவிடுவது என்ற கருத்தில் எல்லோரும் இம்மாநாட்டில் ஒருமித்தே இருந்தார்கள். ஆனால் அதை எப்போது செய்து முடிப்பது என்பதில் அவர்கள் மாறுபட்ட கருத்துக்களை வெளியிட்டார்கள். கி.பி. 2000-ல் உலகில் யாரையுமே பட்டினியாக இருக்கவிடக் கூடாது என்றும் பிரதமர் தேவகௌடா தம்கருத்தைக் கூறினார். அதாவது இன்னும் மூன்றே ஆண்டுகளில் உலகில் யாருமே பட்டினியால் வாடாமல் செய்து விட வேண்டும்.

பட்டினியின்று விடுதலை பெறவேண்டுமென்பது எல்லோருடைய உரிமை என்று ரோம் மாநாடு உறுதிபடுத்தியது. தற்போது உலகில் 84 கோடி மக்கள் பட்டினியால் வாடுகிறார்கள் என்றும் இன்னும் இருபது ஆண்டுகளில் இந்த எண்ணிக்கையைப் பாதி யாகக் குறைக்க வேண்டும் என்றும் அந்த மாநாடு தீர்மானித்தது. இருபத்திரண்டு ஆண்டுகளுக்கு முன்பும் இது போன்ற ஒரு தீர்மானம் நிறைவேற்றப் பட்டும். அது செயலாக்கப் படவில்லை. பட்டினிச் சாவுகள் ஏற்பட்டு வருவதை நாம் பார்த்துக் கொண்டுதானிருக்கிறோம். ஒரு வேளை இப்போதைய தீர்மானப்படி 42 கோடி மக்களைப் பட்டினி கிடக்க விடாமல் இருபது ஆண்டுகளில் செய்துவிட்டாலும் மற்ற 42 கோடி மக்களுக்கு விடிவுகாலம் எப்போது என்ற கேள்விக்குப்பதில் கிடைக்கவில்லையே!

உணவுத் தட்டுப்பாடு ஏன் ஏற்படுகிறது?

அதற்கு பல காரணங்களைக் கூறலாம் நம்தேவைக்கு ஏற்ப உணவு தானியம் விளையாதது ஒன்று. இரண்டாவது விளைந்த உணவு தானியம் யாவருக்கும் சரியாகக் கிடைக்காமல் போகிறது. மக்கள் தொகை பெருகுவதை இன்னும் ஒரு காரணமாகவும் கூறலாம்.

நம் நாட்டில் அரசாங்கமே உணவு தானியங்களை நியாயவிலைக்கு தானிய கடைகளின் வாயிலாக மக்களுக்கு கிடைக்கச் செய்கிறது. இது பொருளாதாரத்தில் பின்னடைந்தவர்களுக்காகச் செய்யப்பட்ட ஏற்பாடு இந்தப் பங்கீடு கூடச் சரியாக இல்லை எனப் புகார்கள் எழும்பியுள்ளன.

உணவுப் பண்டங்களை வீணாக்குவது கூட உணவுத் தட்டுப் பாட்டிற்கு ஒரு காரணம். நன்றாக விளைச்சலைக் கண்ட நாடுகள் தம்நாட்டு உணவு தானியங்களுக்கு

அதிக விலை கிடைக்க வேண்டுமென்ற வியாபார நோக்கில் தம்மிடமுள்ள உபரிதானியங்களைக் கடலில் கொட்டியும் உள்ளன.

ரோமில் செய்த பிரகடனம் ஒரு அறிக்கை தானே பொழிய எந்த நாட்டையும் கட்டுப்படுத்தும் உத்தரவல்ல. அதனால் எந்த நாட்டையும் நிர்ப்பந்தப்படுத்த முடியாது. அதனால் உலகில் பட்டினியை அறவே ஒழிக்க வேண்டுமென்றால் அரசாங்கங்களோடு மக்களும் ஒத்துழைக்க வேண்டும். நாம் இவ்வாறு உறுதிபூணுவோம். எல்லோருக்கும் உணவு கிடைக்கச் செய்வோம். நாம் உணவுப் பொருள்களை வீணாக்க மாட்டோம். உணவுக் பொருள்கள் வைத்திருப்பவர்கள் அவை இல்லாதவர்களுக்கு நம்மால் முடிந்த வரை கொடுத்து உதவுவோம். பட்டினியைப் போக்குவோம் என உறுதி கொண்டு அதை எந்தநாளும் காப்போம்.

புதையல் பூதம்

முனிசாமி குடிகாரன். தன் சிறு நிலத்தையும் வீட்டையும் விற்றுப் பணத்தைக் குடித்தே தீர்த்தான். வைத்தியம் செய்து கொள்ள முடியாமல் அவனது மனைவி இறந்து போனாள். அவன் தன் மகன் மாணிக்கத்தைப் படிக்க வைக்காமல் அவ்வூர் மிராசதாரர் மோகனரங்கத்திற்கு அடிமையாக விற்றான். மிராசதாரரும் தனக்கு வேலை செய்ய ஒருவன் கிடைத்தான் என்றும் அவனுக்கு சம்பளம் எதுவும் கொடுக்க வேண்டாம் என்று மகிழ்ந்து முனிசாமிக்குக் குடிக்க அவ்வப்போது பணம் கொடுத்து வந்தார்.

ஒரு நாள் முனிசாமி இறந்து போனான். மாணிக்கம் தன் தந்தைக்கான ஈமச் சடங்குகளைச் செய்து முடித்துவிட்டு மிராசதாரரிடம்போய் "ஐயா! இங்கே இருந்தால் என் தாய் தந்தையாரின் நினைவே வரும். நான் கண்காணாத ஊருக்குப் போய்ப்

பிழைத்துக்கொள்கிறேன்" என்றான். மிராசதாரரோ "நீ சொல்வது சரிதான். ஆனால் உன்தகப்பன் உன்னை எனக்கு அடிமையாக விற்றுப் பணம் வாங்கி வாங்கிக் குடித்தானே. அந்தப் பணத்தை எப்படி நீ கொடுப்பாய்? ஒன்று நீ என் வீட்டு வேலைகளைச் செய்து இரண்டு வேளை இங்கேயே சாப்பிட்டுக் கொண்டு இருந்து விடு. அல்லது நான் சொல்லும் மூன்று வேலைகளைச் செய்து என் அடிமைத் தளையிலிருந்து விடுபட்டு நீ எங்கு வேண்டுமானாலும் போ" என்றார்.

மாணிக்கமும் "அந்த மூன்று வேலைகளும் என்னவோ?" என்று கேட்டான். மிராசதாரரும் "இந்த ஊர் எல்லையில் எனக்கு ஒரு ஏக்கர் பொட்டல் நிலம் உள்ளது. அதில் இதுவரை எதுவுமே விளைந்ததில்லை அதை உழுது பயிரிட்டு விளைச்சலைக் காட்டு. இது முதல் வேலை. இதைச் செய்தபின் அடுத்த வேலையைக் கூறு

—பாபநாசம் சாமா—

சி றென்" என்றார். வேறு வழியில்லாமல் அதைச் செய்வதாக மாணிக்கம் கூறி விட்டுச் சென்றான்.

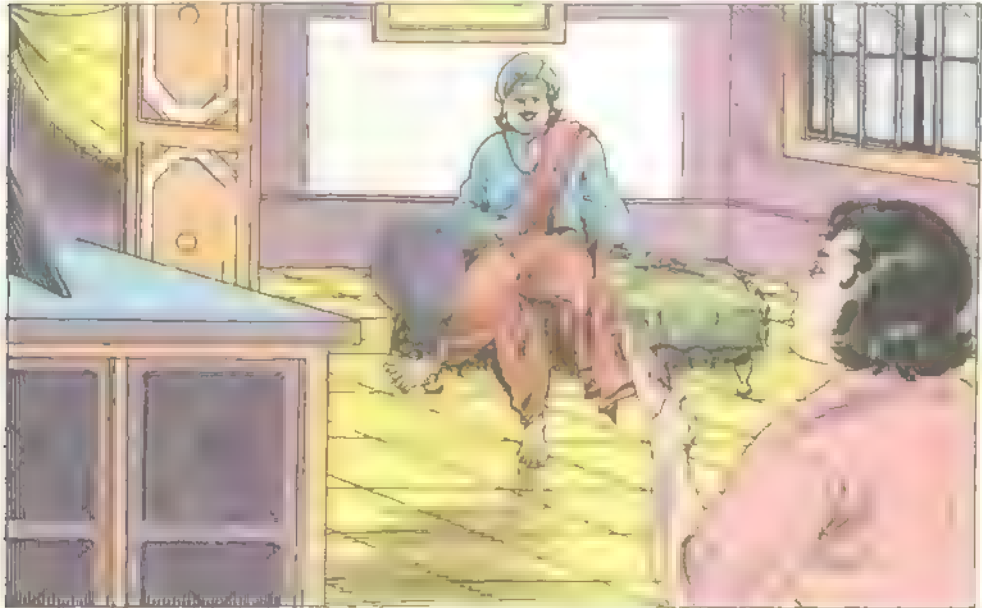
அவன் சில நாட்கள் வெட்டி மண்ணைச்சமமாகப் பரப்பலானான். அப்படிச் செய்யும் போது ஒரு நாள் அவனது கட்டப்பாளை ஏதோ ஒன்றின் மீது பட்டு 'டங்'கென்ற ஒலியைக் கிளப்பியது. அவன் இந்த இடத்தை ஆழமாக தோண்டி வே அங்கு அவனுக்கு ஒரு செப்புக் குடம் கிடைத்தது. அவன் அதை எடுத்து அகலாபடியைத் திறந்தான். அப்போது அதிலிருந்து குப்பு குப்பு வென்று புகை வெளிப்பட்டது.

மாணிக்கம் அதைப் பார்த்துத் திகைத்து நிற்கையில் அங்கப் புகை ஒரு பூதமாக மாறி "உனக்கு என்ன வேண்டி போகிறாய். அதைக் கொடுக்கிறேன்" என்றது. மாணிக்கம் சற்றுத் துணிவுகொண்டு "நீயா? நான் போகாதே நீ கொடுப்பதால் உனக்கு என்ன

பயன்?" என்று கேட்டான். பூதமும் நான் இந்த செப்புக் குட பூதம் இந்தக் குடம் அற்புத சக்தி வாய்ந்தது. அச்சுக் கொண்டு நல்லவர்களுக்கு உதவ வேண்டியது என்கடமை" என்றது.

மாணிக்கமும் "நான் நல்லவன் தானா என்று நீ அறிந்து கொண்டாயா?" என்று கேட்கவே அப்பூதம் "ஓ! நல்லவன்யாவது இங்குக் குடத்தைக் கொட்டியும் துக்கியுள்ளதான். அதை உணர்ந்துவிடுவான்" என்றது. அப்போது மாணிக்கம் "கீளப்படியிடுகக் குட சுகிர்தன் என்றாய்" என்று கேட்டான். அதுவோ "அந்தக் கதை எல்லாம் உனக்கு எடுத்து நான் செய்யும் உதவியைப் பெற்றுக் கொண்டு சுகமாக வாழப் பார்" என்றது.

மாணிக்கமும் "சரி. நான் சொல்லுவதைக் கேள். நான் ஒரு அடிமை நான் விடுதலை பெறப் படாத பாடு பட்டுக்கொண்டிருக்கிறேன் நீயோ இங்கு நீதின் அடிமை என்கிறாய். ஒரு

அடிமையால் வேறொரு அடிமையின் கஷ்டத்தை தீர்க்க முடியுமா?" என்று கேட்டான். அது கேட்டு அப்புகழும் நீ உண்மையிலேயே மிகவும் உயர்ந்தவன் என்னைப்பற்றிக்கூறுகிறேன்." என்று தன்னைப் பற்றிச் சொல்லலாயிற்று.

ஒரு காலத்தில் பலபுரத்தில் பல சேனன் என்ற வணிகன் இருந்தான். அவன் பெரிய போக்கிரி, சுயநலக் காரன். தன் சகோதரர்களின் சொத்துக்களை ஏமாற்றிப் பிடுங்கிக் கொண்டு அவர்களை ஊரை விட்டுத் துரத்தி விட்டான். அவனது ஆருயிர் நண்பனான கிருஷ்ணனையே ஏமாற்றி அவனைக் கட்டிய வேட்டியுடன் ஊரை விட்டுத் துரத்தி விட்டான்.

கிருஷ்ணன் காட்டிற்குப் போய் தவம் செய்து அரிய சக்திகளைப் பெற்றுக் கொண்டு திரும்பி வந்தான்.

அவன் பலசேனைகளைக் கண்டு "நீ பல கொடிய பாவச் செயல்களைப் புரிந்திருக்கிறாய். நீ நற்கதி பெற உன் செல்வத்தை எல்லாம் ஏழைகளுக்கு தானம் செய்துவிடு" என்றான். பலசேனனும் அவ்வாறே செய்வதாகக் கூறினான்.

ஆனால் அவன் ஏழைகளென்று தன் அடியாட்களைத் தேர்ந்தெடுத்து அவர்களுக்கு தானம் கொடுப்பதை அவர்கள் திரும்பி அவனுக்கே கொடுத்து விடவேண்டுமென்று ஒரு ஏற்பாடு செய்து கொண்டான்.

கிருஷ்ணன் பலசேனனின் முன் ஒரு செப்புக் குடத்தை வைத்து "இதற்கு அற்புத சக்திகள் உள்ளன. நல்லமனதுடன் நீ இதைத் தொட்டால் உன் பாவங்கள் உன்னை விட்டு விலகிப் போகும் அதன் பின் நாம் இருவரும் காட்டிற்குப் போய் தவம் செய்து முக்தி பெறலாம்" என்பான். பலசேனன் செப்புக் குடத்தின் சக்திகளைக் கிருஷ்ணனிடம் கேட்டுத் தெரிந்து கொண்டு "நான் காட்டிற்கு வர மாட்டேன். எனக்கு இந்தக் குடத்தைக் கொடுத்து விட்டு நீ போய் விடு" என்றான்.

கிருஷ்ணன் அதற்குச் சம்மதிக்கவில்லை. பலசேனனோ அந்தக் குடத்தை தன் பலம் முழுவதும் கொண்டு இழுத்து எடுக்க முயன்றான். ஆனால் மறுவினாடியே அவன் ஒரு பூதமாக ஆகி அக்குடத்துள் சென்று விட்டான். கிருஷ்ணன் பெருமூச்சு விட்டு "நீ என் நண்பன் என்றுதானே உனக்கு உதவ வந்தேன். இன்னமும் நீ முக்தி அடையும் பக்குவம் பெறவில்லை. இப்போதைக்கு உன்னை

பூமிக்குள் புதைத்து வைக்கிறேன். உனக்கு நல்லறிவு வந்ததும் உன்னை ஒரு நல்லவன் காண்பான். அப்போது உன் பாவங்கள் முற்றிலும் விலகிட நீயும் முக்தியை அடைவாய் என்றான்.

பூமிக்குள் புதைபட்ட பல சேனன் பல வருடங்கள் காத்துப் பார்த்தான் அளவனு கெட்ட குணங்கள் மறைந்த பிறகு உதவ வேண்டும் என்ற எண்ணமே அவன் மனதில் உயர்ந்து வந்தது.

இவ்வாறு பூதம் சொல்லி நிறுத்தியதும் மாணிக்கம் "அப்படியானால் நீ பலசேனனா? சரி. என்னைப் பற்றி தெரிந்துபெற" என்று தன்னை பற்றி முழு விவரங்களையும் கூறினான். பூதமும் "அரிய சக்திகளை அடைந்த எனக்கு எந்த வேலையும் கடினமில்லை. இந்த நிலத்தை நொடியில் பண்படுத்தி விடுகிறேன் பார்" என்று கூறி ஏதோ ஒரு மந்திரத்தை உச்சரித்

தது. மறு நிமிடமே அது விளைநிலமாக மாறி பச்சைப் பசேலென பயி நடன் விளங்கியது.

மாணிக்கம் அப்போது "இனி நான் என்ன செய்ய வேண்டும்?" என்று கேட்கவே பூதமும் "என்னை பற்றி எதுவும் அந்த மிராகதாரரிடம் சொல்லாதே. நீ உன் ஐஜமானனிடம் போய் அவன் சொல்ல வேண்டிய மற்ற இரண்டு வேலைகள் என்ன என்று கேட்டுக்கொண்டு வா" என்றது.

மாணிக்கமும் போய் மிராகதாரன் க்கு கண்டு பொட்டல் நிலத்தை உழுது பண்படுத்தி பயிர் விளைவித்திருப்பதாகக் கூறினான். அது கேட்டு மிராகதாரர் ஆச்சரியப்பட்டார். அவர் அந்த அதிசயத்தைக் காண உடனே மாணிக்கத்துடன் கிளம்பிச் சென்றார். மிராகதாரருடன் அவரது மகள் மாலாவும் வந்தாள். இருவரும் தளதள வெனப் பயிர் இருப்பதைப் பார்த்து மலைத்து நின்றனர்.

அப்போது மாணிக்கம் "நான் செய்ய வேண்டிய இரண்டாவது வேலை என்ன?" என்று கேட்டான். மிராகதாரரும் "நீ சாதாரணப்பட்ட வனஸ்ஸு. உன்னிடம் ஏதோ ஒரு அற்புதசக்தி உள்ளது சரி, என் அங்கவஸ்திரத்தை எடுத்து விசிக்கிறேன் அது நிறைய பணம் வரச் செய்" என்றார். மாணிக்கம் செப்புக் குடத்தின் மூடியைதொடப் போக வே. அதற்குள் மேலிருந்து காசுமழை பெய்து அங்க வஸ்திரத்தை நிரப்பி விட்டது.

மிராகதாரர் பேச்சு மூச்சற்று நிற்கவே மாணிக்கம் "நீங்கள் உங்கள் இரண்டாவது வேலையைக் கூறினீர்கள் அதைச் செய்து விட்டேன். இனி நீங்கள் கூறப் போகும் மூன்றாவது வேலை என்ன?" என்று கேட்டான். மிராகதாரர் ஏதோ கூறப் போகையில்

சட்டென மாலா மாணிக்கத்தைப் பார்க்கு "நீ என்ன மணங்கொள்" என்றாள். மாணிக்கமும் "இதற்கு நான் தயார். ஆனால் இதற்கு முன் நான் விடுதலை பெற வேண்டும்" எனக் கூறி மிராகதாரரைப் பார்த்தான்.

அவரோ "நீ இப்படியெல்லாம் செப்பிடு வித்தை காட்டிவிட்டால் என் மாப்பிள்ளையாகி விட முடியுமா? நான் கூறும் மூன்றாவது வேலையைச் செய்துமுடி. பிறகு யோசிக்கலாம்" என்றார். மாணிக்கமும் "அது என்ன? கூறுங்கள்." எனவே அவரும் "எனக்கு வாழ்நாள் முழுவதும் வேலை செய்ய அடிமைத் தேவை. அப்படி ஒரு அடிமையைக் கொண்டு வந்து விட்டு விட்டால் உனக்கு விடுதலை அளிக்கிறேன்" என்றார்.

மாணிக்கம் சற்று யோசித்து "ஐயா, உங்களுக்கு அதாவது உயிர் தள்ள உங்கள் உடலுக்குப் பண்புரிய ஒரு அடிமை தேவை, அவ்வளவுதான்" எனவே மிராகதாரரும் "ஆமாம்" என்று அடித்தம் திருத்தமாகக் கூறினார். அப்போது மாணிக்கம் அப்படிச் செய்து விட்டால் நீங்கள் எனக்கு விடுதலை அளித்து உங்கள் மகள் மாலாவை எனக்கு மணம் செய்து வைக்க வேண்டும். இதற்குச் சம்மதமா?" என்று கேட்டான். மிராகதாரரும் "சரி" எனவே மாலாவும் வெட்கப்பட்டு தலை குனிந்து கொண்டாள்.

மாணிக்கம் "இங்கேயே இருங்கள். ஒரு நொடியில் உங்களுக்கு ஒரு அடிமையை அடிபடுத்து வந்து விடுகிறேன்" என்றான். மிராகதாரரும் அங்கேயே உட்கார்ந்து கொண்டு

அங்கவஸ்திரத்தில் மலைபோல் வந்து விட்டிருக்காக்களை எண்ணலானார். மாணிக்கம் செப்புக் குடத்து பூக்கட்டிப் போய் நடந்ததைக் கூறி "இந்த மிராகதாரர் கொடியவர். இவரும் உன்னைப் போல மாற வேண்டும். அதனால் மிராகதாரின் ஆவி இந்தக் குடத்திற்குள் போய் விட வேண்டும். நீ மிராகதாரரின் உடலில் புதுத்து நல்ல மனிதனாக வாழ வேண்டும். நாம் இ நவ நம் இதனால் ஒரு சமயத்தில் அடிமைத் தளையிலிருந்து விடுதலை பெற்று விடுவோம்" என்றான்.

மறு நிமிடமே பூதம் அவ்வாறே செய்து மிராகதாரர் போல உருவெடுத்து வந்தது. மாணிக்கம் அவன் மீது ஐயம். உயிரள்ள இந்த மிராகதாரருக்கு அடிமையாக இருக்க இங்கு செப்புக்குட பூதம் பணிபுரியும் இப்போது மிராகதாரர் கூறியபடி நடந்து கொண்டேயுள்ளது செய்து விட்டேன்" என்றான்.

செப்புக்குட பூதத்தால் அக்குடத்துள் செலுத்தப்பட்ட மிராகதாரன் ஆவி குடத்திலிருந்து வெளியே வாழியாமல் திணறியது. மிராகதாரன்

இன்ன நவ நம் நடந்தால் நீங்கள் குடத்தில் இருக்க மிராகதாரன் ஆவக்கு நடந்ததை எல்லாம் கூறி நீயும் உனக்குக்குழி தோண்டிக் கொண்டாய், நீ எனக்கு அடிமையாக இருக்க வேண்டியதில்லை. எனவே செப்புக்குடத்தோடு உன்னை பூமிக்குள் புதைத்துவைக்கிறேன். நீயும் இதனுள் நெருங்காமல் இருந்த பின் நல்லவனாக மாறு. அப்போது நீயும் என்னைப் போல விடுதலை பெறலாம்" எனக் கூறி அக்குடத்தை பூமிக்குள் புதைத்தான்.

அதன் பின் அவன், மாலா, மாணிக்கம் ஆகிய மூவரும் வீட்டிற்கு வந்தனர். மாணிக்கத்திற்கும் மாலா விற்கும் திருமணம் நடைபெற்றது. சில மாதங்களுக்குப் பின் மிராகதாரரின் உடலிலிருந்து உயிரின் ஆயுள் முடிவுற வே அவன் இறந்து போனான்.

மாணிக்கமும் மாலாவும் வெறுகாலம் வாழ்ந்து பிறகு நன்மைகளை யே செய்து வந்தனர். பூமிக்குள் புதைத்து கிடங்கு செப்புக்குடமும் அதனுள்ளிருந்த மிராகதாரரின் ஆவியும் கேட்பாற்றே இருந்தன.

உலோபிக்கு இரட்டிப்பு செலவு!

அ

சகானனான

ஒரு ரூபாயை எடுத்துப் பாபபண்ணினிடம் நீட்டினான்

பாபபண்ணனோ நானு பாமபைப்பிடிக்க வாங்குதே! தந்தையார் அதைக்கொடுத்தால்
வாங்கிக் கொள் இல்லாவிட்டால்

பேசாமல் போ! என்றான் அவடசியமாக

என்றான் அந்தக் குறைபாக

யிறு!

ரூபதரனின் பயணங்கள்

18

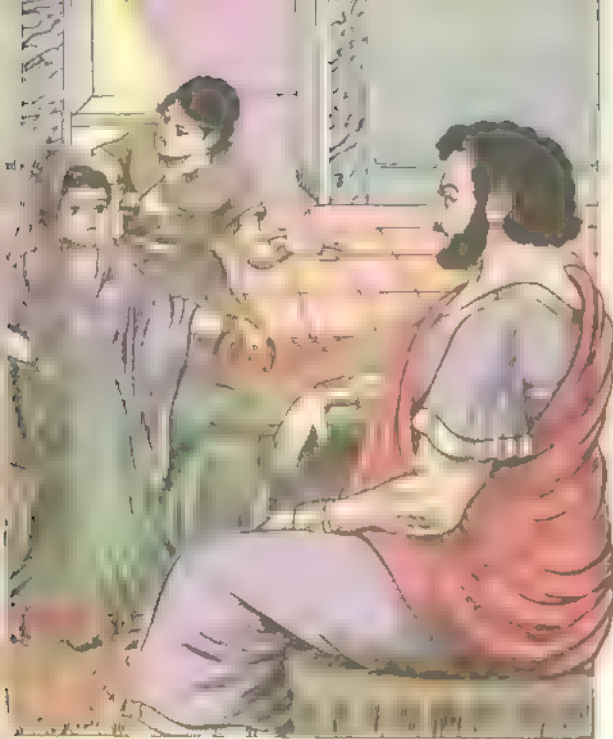
ரூபதரனும் அம்மாவும் தன் வீட்டில் அடிக்கொட்டி மடித்து விட்டு கயல்களைப் பறாக்கித் திறந்தபின் ரூபதரன் தன் பாதத்தை மீட்டுத் தம்பியிடையே தன் அறிவையும் பரப்பிப் பத்தினியை அன்று அமர்த்தித் தேவகதக நற் க துறியாக 2 நத்தவர் அப்படியும் ரூபதரனின் பின்பு கணங்கள் முடிவடைந்திட்டுத் துறியில் கை அமர்த்தித் தமர் தோன் ஓர் துறியிற் குடி

இந்த சம்பவங்களெல்லாம் நடப்பது கொண்டிருந்தபோது பத்மமுகி துங்கிக் கொண்டிருந்தாள். பகுதிநீந்தி அவளது படுக்கையறைக்குப் போய் "அம்மா! இன்னமும் ஏன் துங்க வேண்டும்? எழுந்திருங்கள். இங்கிருந்த கயல்களெல்லாம் செத்து ஒழிந்தார்கள். உங்களுக்கு நல்லகாலம் வந்து விட்டது" என்று கூறி அவளை எழுப்பினாள்.

அதை முதலில் பத்மமுகி நம்பவில்லை. அவள் சந்தேகப்பட்டவாறே

"விதி விளையாடுவதே வேடிக்கையாக இருக்கிறது. அவர்களை எல்லாம் கொன்றவர் யார்?" என்று எழுந்தாள். அவள் கிழவியோடு கீழே இறங்கி வந்து ரூபதரனுக்கு எதிரே இருந்த நாற்காலியில் அமர்ந்து கொண்டாள். அவள் எதுவும் பேசாமல் கற்சிலை போல இருப்பது கண்டு ரூபதரன் ஆச்சரியப்பட்டான்.

அப்போது தோடி "அம்மா! ஏன் இப்படி கற்சிலை போல் உட்கார்ந்திருக்கிறாய்? வாய் திறந்து எதுவும்

பேச மாட்டாயா?" என்று தாயிடம் கேட்டான். அவளும் "மகனே! பேசவா சொல்கிறாய்? இதுவரை நடக்கவற்றால் என் மனம் சுல்லாகி விட்டது. இவர் உண்ணாமல் லேசிய உணிகளைத் தானா இவர் என் கணவானால் எனக்கும் என் கணவருக்கும் மட்டும் தெரியும் பல ரகசியங்களை அறிவாரா?" என்று கேட்டாள்.

ருபதரனும் தீரமதியிடம் "உன் தாயார் கேட்பது சரியா. எனக்குத் தான் ஆடைகளைக் கண்டு நான் யாரோ என்று அவள் எண்ணி விட்டாள். நாம் ஓர் நவனாக்கொல்ல வல்லை. இதகா வின் அச துடார்களைக் கொண்டு நக்கிறோம். இதை எண்ணிப் பார்க்க. அதனால் இதை காட்டில் நந்து நாம் இப்போதே வெளியே விட வேண்டும்" என்றான்.

தீரமதியும் "அப்படியானால் இப்போது நாம் என்ன செய்ய வேண்டும்?" என்று கேட்கவே ருபதரனும் "நாம் முதலில் நன்றாகக் குளிக்க வேண்டும். பின்னர் இசைக்க நலிகளால் பலத்த இசை ஒலிக்கச் செய்ய வேண்டும். வெளியே உள்ளவர் கூங்கு இங்கு எதோ கபகாரியம் நடக்கிறது என்ற எண்ணம் ஏற்படும் படிச் செய்ய வேண்டும். இந்த அரச துடார்கள் இறந்தவடியாய் வாங்கும் தெரியக்கூடாது இந்த சந்தர்ப்பத்தைப் பயன்படுத்திக் கொண்டு இங்கிருந்து வாங்கும் தெரியாமல் வெளியேறிக் காட்டித்தன் சென்றுவிட வேண்டும்." என்றான்.

ருபதரன் கூறியபடி எல்லோரும் குளிக்கனர் வாய்க்கிய இசை முழங்கியது. வெளியே தெருவில் போய் கொண்டிருந்தவர்கள் அந்த வீட்டில் துடிக்கிறார்கள். நடக்கிறது என்று எண்ணிக் கொண்டார்கள். ருபதரன் குளித்து விட்டு வந்த போது மற்றவரும் புதிய மனிகளாக எல்லா நக்தும் தென்பட்டான். அவன் தன் மனைவியிடம் இப்போது நடங்கள் கழித்து வந்த என்னை இப்படியாவா வ்வற்பது" என்று கூறிவிட்டு கிழி வேலையாளிடம்" எனக்குக் கட்டிலில் விரிப்பு போட நான் படுத்து சுறு இளைப்பாறுகிறேன்" என்றான்.

உடனே பத்மமுகி "பகுசித்தி! அவாது கட்டிலை இங்கே இடிக்து வந்து அதில் கம்பியியையும் தீதலை யும் விரி" எனக் கூறினாள். அதைக் கேட்ட ருபதரன் கோபத்தோடு "என் கட்டிலை இழுத்து வருவதா? யார் அதை அடி மாத்கில் நந்து எடுத்து

வேறாக்கியது? என்று கேட்டான்.

அக்கட்டில் அந்த வீடு கட்டப்பட்ட போது அங்கு முளைத்திருந்த ஒரு பாத்தின் அடி பாத்தின் இணைத்துச் செய்யப்பட்டது. இந்த அடியைப் பதகா னுக்கும் பத்மமுகிக்கும் மட்டுமே தெரியும். அதனால் வந்திருப்பவன் ரூபதரன் தானா என்று பரீட்சித்துப் பார்க்கவே அவன் அவ்வாறு கூறி னான். அதற்கு ரூபதரன் கூறிய பதி லைக் கேட்டுத் திருப்தி அடைந்து அவன் அவனிடம் "என்னை மன் னித்து விடுங்கள். நீங்கள்தாம் என் கணவர் என்பதை உறுதி செய்து கொள்ளவே இப்படிச் கூறினேன். இனி எனக்கு எந்த சந்தேகமும் இல்லை" என்றான்.

ரூபதரனும் தன் மனைவியின் செயல் கண்டு மகிழ்ந்து அவளைப் பாராட்டினான் அன்றிரவு பத்மமுகி தன்கணவன் பட்ட கஷ்டங்களையும் அனுபவங்களையும் அவனை சொல் லக் கேட்டான். காலையானதும் ரூப தரன் கவரங்களை அணிந்து கொண் டான். அவன் தீரமதியை எழுப்பி னான். யாவரும் யார் கண்ணிலும் பாடாமல் நகரத்திலேயே சென்றா ன்.

இருவரும் ரூபதரனின் தந்தை பிபிலகன் இருக்கும் இடத்தை அடைந்தனர். ஒரு காலத்தில் ராஜா வாக இருந்த அவன் தற்போது அந்த சிறு இடத்தில் வீட்டைக் கட்டிக் கொண்டு மரம் செடிகளை வளர்த்து எழையாசு இருந்து வந்தான். ரூபதரன் தன்னுடைய வேலையாட்களிடம் வந்து சாப்பாடுதலாகச் சொல்லி விட்டு தோட்டத்திற்குள் சென்றான்.

அங்கு கிழ பிபிலகன் தோட்ட வேலை செய்து கொண்டிருப்பதை அவன் கண்டான். அவன் அணிந்திருந்த சட்டை அழுக்காக இருந்தது. அதைக் கண்ட ரூபதரனின் கண்களில் கண்ணீர் தம்பிவிட்டது. உடன்கண் தந்தையைக் கட்டித் தழுவித் தன் அனுபவங்களை எல்லாம் சொல்ல எண்ணினான். ஆனால் இப்போது தன் தந்தை தன்னை அடையாளம் கண்டு கொள்வாரோ அல்லது அவ ரால் முடியாதோ என்ற சந்தேகம் அவ னுக்கு ஏற்பட்டது.

அதனால் அவன் தன் தந்தையை அணுக "என்ன கார்த்தா? நீ இருந்தேடி களைநல்லவிதமாய் வளர்க்கிறாயே. உன்னை நன்கு பார்த்துக் கொள்ள யாருமே இல்லையா? உன் எஜமான ருக்கு உன் வேலையில் திருப்தி ஏற்

படாததால் உன்னை கவனிக்காமல் விட்டுவிட்டாரா?" என்று கேட்டான்.

பிபிலகனும் "யாரப்பா நீ? உனக்கு எந்த ஊர்?" என்று கேட்டது. பிபிலகனும் "எங்கள் நாடு சந்திரமண்டலம் ஆகிய களுக்கு முன் ரூபதரன் என்பவன் என்னைக் கண்டான் இது அவனுடைய நாடுதானே. அவனைப் பார்த்துப் போகவே வந்தேன்" என்றான். கிழவன் தன் மகனின் பெயரைக் கேட்டது மேலும் அடிமனதான் அதைக் கண்ட ரூபதரன் "அப்பா! என்னை தெரியாமல் லைலா" தாய்க்கான் தபதான். இலிபேல் நீ எனக்காகக் கண்ணீர்வடிக்க வேண்டாம் தபதும் துபது ஆண்டுகள் படாத கஷ்டம் பட்டு நம் நாட்டிற்குத் திரும்பி வந்திருக்கிறேன். இதற்குள் என் மனைவியை மணக்க என் வீட்டில் சில கயவர்கள் கூடிக்கொட்டிவந்து கொண்டிருந்தார்கள். அவர்களை எல்லாம் கொன்றுவிட்டேன்" என்றான்.

பிபிலகனும் "அடேடே! நீ அவர்களைக் கொன்று விட்டாயே. இதாகாக்காரர்கள் உன்னை வேசில் விட்டு விடுவார்களா? மற்ற நாடுகளிலிருந்து வந்தவர்களே!" என்றான். ரூபதரனும் "கவலைப்பட வேண்டாம். முதலில் நாம் சாப்பிடுவோம். பிறகு பேசுவோம்." என்று கூறித் தந்தையை வீட்டிற்கு அழைத்துச் சென்றான் அங்கு பன்றி மேய்பவனும் ஆடு மேய்ப்பவனும் ரூபதரன் கூறியபடி விருந்து சாப்பாடு தயாரித்திருந்தார்கள். பிபிலகன் குளித்து விட்டு வந்ததும் அவனது உடல் கட்டுகுலையாமல் இருப்பது கண்டு ரூபதரன் ஆச்சரியப்பட்டான். யாவரும் உணவு உண்டனர்.

இந்த சமயத்தில் இதாகா நகரில் ரூபதரன் செய்த படுகொலை பற்றிய செய்தி பரவி விட்டது. பலர் கோபத்தோடும், வேறு பலர் அழுது கொண்டும் வந்து ரூபதரனின் வீட்டை

புற்றுகையிட்டார்கள் இந்நகரிலிருந்து உடல்களை அடையாளம் கண்டு அவாவர்கள் எடுத்துச் சென்றார்கள். கொலைநாட்களில் நந்துவந்தவர்கள் தம் உறவினர்களின் உடல்களைக் கப்பல்களில் அனுப்பினார்கள்.

இதன்பின் இதாகாவில் பிரபுக்கள் கூட்டம் கூட்டினர். அதில் துர்புத்தியின்கந்தைகளைக் கொடுக்க நன் பர்களை இந்த ரூபதான் செய்த பந் கொலையைக் கேட்டிருக்கலாம் இவன் நம் நாட்டுக் கப்பல்களை போருக் துக்கொண்டு போய் அவற்றை புழி கடித்தவன் நம் நாட்டின்படி இளை நர்களைப் போருக்கு அழைத்துப் போய் பலி கொடுத்தவன். இப் போதே இவன் மட்டுமே கிதம்பி வந்து இங்கு நந்த வாலிப வீரர்களை பந்கொலை செய்துவிட்டான். இவன் இப்போது பைலாஸிலே அல்லது எலிஸிலேதான் தலை மறைவாக இருந்து தம்பி ஓட முயல்வான்.

அவனைப் பிடித்துப் பழி வாங்கிய கோவேண்டி அதுவரை நான் ஓய மாட்டேன்” என்று உறுமினான்.

அவனது பேச்சைக் கேட்டுப் பல ராஜ்யம் அவன்பால் இரக்கம் கொண் டது. அப்போது அங்கே ஒரு நவன்வந்து ‘இதாகா வாசகனை’ நான் சொல்வ தையும் சற்றுக் கேளுங்கள். இந்தப்பந் கொலை நடந்த போது நானும் அங்கே இருந்தேன். ரூபதானுக்கு புத்திமதி தேவி அப்போது உதவிக் கொண்டிருந் ததை என் கண்ணால் கண்டேன். எனவே இந்தப்பந்கொலை செய்வ சம்மதத்துடன் நடந்திருக்கிறது. எனவே இதற்குப் பழிக்குப் பழி வாங்க நாம் கிளம்பினால் நாம்கான் அழிந்து போவோம்.” என்றான். ரூபதான் கொல்லாது விட்டு விட்ட இந்நவர்களில் ஒருவன்தான் இவன்.

இதைக் கேட்டுக் கூட்டத்தினர் யாவ நம்பயந்து போயினர். அப்போது ஒரு கிழவர் எழுந்து நடங்கு என்னவோ

நடந்து விட்டது. இனியும் வீணாகாத சந்த வண்டாம். இசைக் கவறு யா நுடையது என்று பார்க்காதீர். நுந்து போன அரசுகுமாரர்களுடையதுதான் என்பது நன்கு தெரியவரும். இவர்களை எல்லாம் கட்டுப்படுத்தி வைக் குட்படி இவர்களைத் தந்தையிற் பந்தன் எவ்வளவோ தடவை கூறினேன். யாரும் அது பற்றி கவலைப்பட வில்லை. ரூபதரன் எங்கே திரும்பி வரப் போகிறான் என்று எண்ணித் தரின் இவர்கள் அவனது வீட்டில் போய் தடுத்து அவனது பாலையைய அப்பாவிப்பதற்கு வாய்ப்பை அகற்றிக் கொடுத்தது. இதில் அவரைய நுடைய தவறும் இல்லை" என்றார்.

இதைக் கேட்டுக் கூட்டத்தில் பெரும் பாலோனோர் திருப்தி அடைந்தார்கள். அதனால் அவர்கள் கலைந்து சென்றனர். ஆனால் அகத்தியர்கள் சுவர் துறையினன் கதையின் தலைமையில் அழகங்களைத் தடுத்துக் கொண்டு கிளம்பினார்கள். அவர்கள் பிரிவுகளின் இடத்தை அடைந்த பிறகு அவர்களை எதிர்த்துப் பிழைக்க னும்கூடவும் அவர்களது அடக்கம்

தயாராக நின்று கொண்டிருந்தார்கள். தீரமதி தான் ஒருவனே அவர்களை எதிர்த்துப் போராடிக் கொல்வதாகக் கூறினான்.

அதைக் கேட்ட பிபிலிகள் "சபாஷ் இன்று நான், என் மகன், என் பேரன் ஆகிய அடக்கம் ஒரே காலத்தில் ஒரே சமயத்தில் திறமையைக் காட்டப் போகிறோம்" என்று கூறி மகிழ்ந்தான். அவன் எறிந்த ஈட்டி துர்ப்புத்தியின் தந்தையின் மார்பைப் பிளந்தது. அப்போது அவர்களைக் கொன்று தள்ளினார்கள்.

அப்போது புத்திமதி தேவி "இதாசா வாசிகளே! இந்தச் சண்டையை இத்துடன் நிறுத்துங்கள்" என்று ஆகாயத்தில் தோன்றிக் கூறினாள். அதைக் கேட்டு யாவரும் திகைத்து நின்றனர். அவர்களது கைகள் காலம் அடியாகப் படிவெட்டித் தன் அபகரிவை எதிர்த்து வந்தவர்கள் திரும்பிப் போய் விட்டார்கள்.

இதற்கு இரண்டாண்டுகள் காலம் காலமாக ஹும்பா கலா ஹும்பா கலா ஹும்பா எதிரிகள் பயமில்லாமல் சுகமாக வாழ்ந்து வரலானான்.

(முடிவுற்றது)

அவன் படி அளப்பான்!

வெதவாற்றெழுமுன்பாசா
காட்டில் ஒர்ப்பக்கம் இருந்
தான். அவன் மகா சோம்பேறி. கை
கால்கள், உடல் யாவும் வலிமையாக
இருந்தும் ஒரு வேலையும் செய்யா
மவர்ப்பாசாக்கத்துவாழ்த்துவங்கா
அப்படியும் நீண்டகாலம்தனது ஊரில்
இருந்து தங்க முடியவில்லை. எவ்வ
ளில் நாளுக்கு நாள் அவனுக்குப்
பிச்சை போடுவோர் குறைந்து
கொண்டே போய் முடிவில் யாருமே
இல்லாதும் போயினர்.

இதனால் அந்த பக்கரி தன் ஊரை
விட்டு வேறு ஊருக்குப் போய்விடத்
தீர்மானித்தான். அதனால் அவன்தன்
ஊரைவிட்டு கிளம்பிக் காட்டு வழி
யாக வேறொரு ஊருக்குச் சென்று
கொண்டிருந்தான். அப்போது நடுக்
காட்டில் காக்கைகள் இரங்கல் ஒன்று
படுத்திக் கிடப்பதைக் கண்டான்.
அவன் தன் மனதில் "இந்த நரி எங்
கும் போக முடியாது. இது எப்படி

சாப்பிட்டுக் கொண்டு உயிர் வாழ்ந்து
கொண்டிருக்கிறது" என்று யோசனை
கொண்டான்.

அப்போது ஒரு புலி உறுமும்சத்தம்
கேட்கவே, அந்தப் பக்கரி சட்டென
அருகில் இருந்த புதரின் பின்னால்
பதுங்கிக் கொண்டான். அந்த புலி
ஒர்ப்பாசாக்கைக் கொன்று இழுத்துக்
கொண்ட வக்கது அது அந்தமான்
உடலை அங்கே போட்டு அதன் மாமி
சத்தைக் கொஞ்சம் சாப்பிட்டு விட்டு
அந்த உடலை அப்படியே விட்டு
விட்டு போய் விட்டது. புலி வெகு
தூரம்போய்விட்டதைக் கண்டபிறகே
காக்கைகள் கொண்டு அங்குமின்
னிடல் செய்து தூட்டித் தீர்த்துச் சென்றது.
புலி சாப்பிட்டு விட்டுப்போன அந்த
உடலிலுள்ள மீத மாமிசத்தை அந்த
நரி சாப்பிடலாயிற்று.

அதைக் கண்ட பக்கரி "காலில்
லாது நகர முடியாத இந்த நரிக்கு
ஆண்டவன் எப்படியோ உணவைக்

கொடுத்துக் காப்பாற்றுகிறான். அது போல நான் வேலை செய்யாமல் இருந்தாலும் ஆண்டவன் எனக்கும் உணவளித்துக் காப்பாற்றி விடுவான்'' என எண்ணி அக் மகிழ்ந்து அங்கிருந்து கிளம்பிச் சென்றான். அவன் புதியதோர் ஊரை அடைந்தான். அங்கு அவன் மகிழ்ந்து முன்நின்று போவோர் வருவோரிடம் பிச்சை கேட்கலானான்.

அப்போது ஒருவன் அந்தப் பக்கியிடம் ''இது மகிழ்வு. ஆண்டவனைத் தொழும் இடம் நீ வீடுகளுக்குப் போய் பிச்சைக் கேள். ஏதாவது கிடைக்கும்'' என்றான். பக்கியோ

இது ஆண்டவனைத் தொழும் இடம் என்றால் இங்குள்ள ஆண்டவன் எனக்கு எப்படியாவது உணவு அளிப்பான்'' எனக் கூறி அந்த மகிழ்வின் முன் இருந்த ஒரு மாக்கடியை உட்கார்ந்து கொண்டான். ஆனால் யாதும் அவனுக்குப் பிச்சை போவில்லை.

நாட்கள் கழிந்து கொண்டே இருந்தன அந்த பக்கியிக்கு யாரும் எதுவும் கொடுக்கவில்லை. அந்த ஊருக்கு அவன் புதியவனாதலால் அவனை

யாரும் ஏறெடுத்துப் பார்க்கவும் இல்லை. அவனது உடல் மிகவும் இளைத்துப் போயிற்று. அவன் தன் உயிர்க்குப் போராடிக் கொண்டிருந்தான்.

ஒரு நாள் மகிழ்விலிருந்து கணீர் கொன்ற ஒரு தூள் பக்கியி கைகாலிலும் உடலிலும் வலுவுள்ள நீ ஒரு வேலையும் செய்யாமல் இருந்ததால் உனக்கு உணவு எப்படிக்கிடைக்கும்? காட்டில் கிடந்த நரிக்கு எழுந்து செல்லக் காங்கள் இல்லை. அதனால் புலி சாப்பிட்டு விட்டுப் போன எச்சில் உணவு அதற்கு கிடைக்கும்படி செய்தேன். நீ உனக்கும் அது போல எச்சில் உணவுதான் கிடைக்க வேண்டுமென்று ஒரு வேலையும் செய்யாமல் அந்த நரி போலப் படுத்துக் கிடக்கிறாயா? உனக்கு உறுதியான கைகால்களும் உடலும் உள்ளனவே உழைத்துச் சாப்பிடு'' என்றது.

அப்போது பக்கியிக்குத் தன் தவறு தெரிந்தது. அப்போது முதல் அவன் சோம்பலாக இருப்பதை விட்டு உழைத்துச் சம்பாதித்து முன்னுக்கு வரலானான்.

அரசனின் போட்டி

தன் முயற்சியில் சற்று மனம் தளர்ந்த அரசன் மீண்டும் மீதத் தின் மீதேறி அதில் தொங்கும் மீன்களைப் பிடித்தான். பின்னர் கட்டி இறங்கி அவன் அகைச் சுடர்ந்து கொண்டு மயானத்தை நோக்கிச் செல் கையில் அதனுள்ளிருந்த வேதாளம் எள்ளி நகைத்து "மன்னா! இந்த பயங்கர நள்ளிரவில் ஏன் இப்படிப் படாத பாடுபடுகிறாய்? உனக்கு மண், பெண், பொன் இவற்றில் ஏதாவது ஒன்றை அடைய வேண்டுமென்ற பிடிவாதமா? சில சமயங்களில் ஒருவன் பிடிவாதமாகச் செய்யும் ஒரு வேலை அவனுக்குப் பயனளிக்காமல் கூடப் போகலாம். அம்முயற்சியே அவனுக்கு ஆபத்தாகவும் முடியலாம். இதற்கு உதாரணமாக உனக்கு இருவரின் கதையைக் கூறுகிறேன். அவர்களில் ஒருவன் அரசன் மாதவசேனன், மற்றொருவன் மயானத்தின் இன்னான் சொல்லப் போகும் கதையை

வேதாளம் சொல்லும் கதை

கவனமாகக் கேள்" என்று கூறிக்கதை சொல்ல ஆரம்பித்தது.

மல்லிபுர மன்னன் மாதவசேனன் அன்னவாசியைப்பயன்படுத்தி அவசியம் பவன் நல்ல மனம் படைத்தவன். மல்லிபுரத்தில் போற்றப்படுகிற மலைகளில் வசிக்கும் மலைவாசிகளின் கூட்டம் போர்க்காலங்களில் மல்லிபுர மன்னனுக்கு உதவி வந்தது அக்கூட்டத்தின் தலைவன் சமரன். அவனது மகன் தங்கி அவன் வில் வித்தைகளை நன்றி படித்த தந்தை பெற்றவன். வேகமாக ஓடி குறி பார்த்து அம்பு எய்வதில் கை தேர்ந்தவன்.

மல்லிபுரத்தின் அண்டை நாடு புஷ்பபுரம். அதன் மன்னன் மல்லிபுர மன்னனுக்கு அடங்கிய சற்றரசன். பெயர் ஹேமவான் ஒரு மறை உயர்வான மகனான இளவரசர் தங்கி

னாங்கி தன் கோழிகளடன் காட்ப்ப பகுதியைச் சுற்றிப் பார்க்கத் தேரில் அமர்ந்து சென்றான் அங்கத் தேர் ஒரு மாக்கின் கீழ் சென்ற போது மரத்தின் மீது தகையலைப் பாய்வு அவனது பக்கத்தில் விழுந்து அவனை விழுங்கத் தன்வலையுத்திரந்து கொண்டிருந்தது.

அதைக் கண்டு அவளது தோழிகளும் தேரோட்டியும் உரக்கக் கத்தியபாடியது வந்து காப்பாற்றுவர்கள் என்று கூறினார்கள் அச்சமயம் அங்கு வேட்டையாட வந்த மாதவசேனன் அவர்களது கூக்குரல் கேட்டு ஓடி வந்து சீயாசுந்தவாசியை நின்று கொண்டிருந்தான்.

இச்சமயத்தில் மலைவாசி நந்தி அங்கு வந்தான். அவன் மலைப்பாம்பையும் அதன் தகையலைப் பெண்ணையும் பார்த்துச் சென அம்பை எதற்கு வில்லி வைக்கப்பட்டிருக்கிறது என்று குறிப்பாக் கூறுகான். அப்பாம்பின் தலைச் சூள் துக்கி அதைச் சுருண்டு விழுச் செய்து சாகடிக்கது இளவரசி உயிர்தப்பினாள்.

அவள் நன்றிப் பெருக்குடன் நந்தியைப் பார்த்து "மிக்க நன்றி. தக்க சமயத்தில் வந்து என்னை காப்பாற்றினீர்கள். நீங்கள் யாது நான் பழிப்பு இளவரசி தங்கினாங்கி எனக்கு உதவியதற்காக இங்கு வைப்பாணையை உங்களுக்குப் பரிசாக அளிக்கிறேன்" என்று கூறிக் கன் கழுத்தில் நந்திவைர மாலையைக் கழற்றி அவனிடம் கொடுத்தாள்.

நந்தியும் அதனைப் பெற்றுக் கொண்டு "என் பெயர் நந்தி. நான் மலைவாசியை வோக்கினாங்கியும் "மிகவும் சந்தோஷம். உங்களால்

முடியுமானால் எம் தலைநகருக்கு வாருங்கள். என் மெய்க் காவலராக உங்களை நியமித்துக் கொள்கிறேன்" என்று கூறி மாதவ சேனனைப் பார்த்து அவனிடம் ஒரு வார்த்தை கூடப் பேசாமல் சென்று விட்டான். இதை யெல்லாம் பார்த்தும் சீகந்தர்க்கெண்ணீர் இறந்த மாதவ சேனனுக்கு நந்தி மீது பொறாமை யே ஏற்பட்டது. அவனால் ரத்தினாங்கியை மறக்க முடியவில்லை.

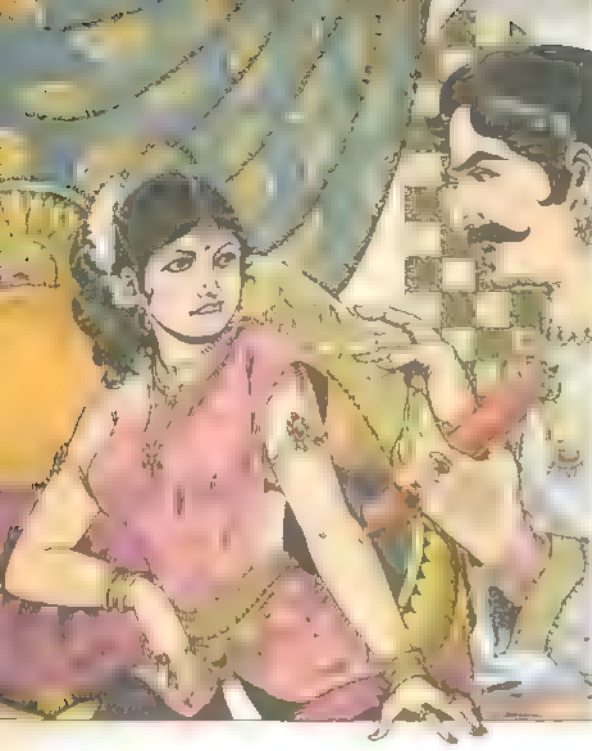
நான்கு அடங்கிய ஒரே நொடிகளின் மகள் தன்னை ஏறெடுத்துக் கூடப் பாராமல் அலட்சியமாகச் செல்வதா என்று மாதவ சேன் அக்கிரமம் கொண்டான். ஒரு மலைவாசியிடம் அவள் அன்பு காட்டுவதா என்ற பொறாமை யே அவன் மனதில் மேலோங்கியது. இறந்த அனைப் பாட வாழ்ந்த கிணங்கியைத் தான் மணந்து கொண்டிருப்பதற்கு தான் என்று அவன் தீர்மானித்தான்.

ஆனால் அவனுக்கு ஒற்றர்கள் வாயிலாக நக்கியுள்ளவாசிகிணங்கியின் மெய்க் காவலனாக நியமிக்கப் பட்டு விட்டரன் என்ற தகவல்கிடைத்து இவ்விடம் காத்திருக்கக் கூடாது என்று எண்ணி புஷ்பபுரம் வந்தான். அங்கே சேனனுக்கு ஒரு கடிதம் வந்தது. அதில் "எனக்கு உம் மகளை விவாகம் செய்து கொடுத்துமாறு சீகந்தரேன் ஒரு வேளை நீ இறந்துச் சம்மதிக்காவிட்டால் புஷ்பபுரத்தின் மீது படை எடுத்து வந்து உம் மைதிக் கீதார்க்குத் துவலுக்கட்டாயமாக உம் மகள் ரத்தினாங்கியை நான் மணந்து கொள்வேன்" என எழுதி இருந்தது.

இக் கடிதத்தைப் பெற்ற ஜெயசே

ன் ஒரோயடியாக புகிந்து போய்த் தன் மகளை அடைத்து உன் அகிலிஷ்டமே அதிர்ஷ்டம். நம் மன்னரே உன்னை மணந்து கொள்ளப் போகிறார். இதோ பார் அவர் எழுதிய கடிதம் என்று கூறி மாதவ சேன் எழுதி அனுப்பிய கடிதத்தை அவனிடம் கொடுத்தான். தகவல்களும் அதை வாங்கிப் படித்துவிட்டு "அப்பா! அவர் என்னை விரும்பி மணக்கப் போவதாக இதில் தந்து தெரியவில்லை. படை பலத்தைக் காட்டி உங்களை மிரட்டி என்னை மணக்க விரும்புவதையே இது தெரிவிக்கிறது. இப்படி என்பது அன்பு கொள்ளாத ஒருவரை நான் மணந்து கொண்டு புகழ் சம்பாதிப்பது முடியுமா? இப்படி கர்வம் கொண்டுள்ளவரை நான் மணக்க முடியாது. இக்கடிதத்தைத்

நாளைபதில் எழுதி அனுப்புகிறேன்'' எனக் கூறினான்.

ரத்தினாங்கி எழுதிய கடிதத்தில் ''அரசர் பெருமானே இப்போது யாரையும் மணந்து கொள்ளும் விதம் எனக்கு இல்லை. படை பலம் காட்டி அச்சுறுக்கி என்னை மணக்கும் யோசனையைக் கை விட்டு விடுங்கள். உங்கள் படை கொண்டு எங்கள் நாட்டை நீங்கள் வசப்படுத்திக் கொண்டு விட்டால், ஆனால் அங்கப் படையைக் கொண்டு என் மனதை நீங்கள் வசப்படுத்திக் கொள்ள முடியுமா'' இதுபற்றி யோசித்துப் பார்ப்பார்கள்'' என்று இருந்தது.

இக் கடிதத்தைப் படித்த ஜெய சேனன் பெருமூச்சு விட்டவாறே அதை மாதவ சேனனுக்கு அனுப்பினான். பிறகு அவன் தன் மகளிடம்

''உன்கடிதத்தைப் படித்து விட்டு மாதவ சேனன் கடுங் கோபம் கொண்டு படை எடுத்து வந்து நம்மைச் சிறைபிடித்துப் போகப்போகிறான்'' என்று கூறித் தன் பயத்தை வெளிப்படுத்தினான்.

ஜெய சேனன் எதிர்பார்த்தது போல உடனடியாக மட்டுமல்ல, இரண்டு மாதங்களாகியும் மாதவசேனன்படை எடுத்து வரவில்லை. அது அவனுக்கு ஆச்சரியத்தை அளித்தது. மாதவ சேனன் சீவனமாக பெண்ணை மணந்துகொண்டு விட்டானோ என்று எண்ணினான். அதுவும் நடக்க வில்லை. அப் போது ரத்தினாங்கி ''அப்பா நான் நினைத்தது போலத் தான் நடக்கிறது. என்கடிதத்தைப் படித்த பின் மாதவ சேனன்படை எடுக்கும் எண்ணத்தைக் கைவிட்டு என் பால் தன் அன்பைத் திருப்புவார் என எதிர்பார்த்தீர்கள். அதுதான் நடக்கிறது'' என்றான்.

இதற்குச் சில நாட்களுக்குப் பிறகு ஒரு நாள் மாதவ ரத்தினாங்கி பூங்காவில் உலாவிக் கொண்டிருந்தான். அப் போது பூங்கா வாசலில் நின்று நங்கி காவல் புரிந்து கொண்டிருந்தான். அப் போது ரத்தபீஜம் என்ற நச்சுப் பாம்புக் கடிக்கிறதற்கு இலைகளின் ஊரே ஊர்ந்து வந்து ரத்தினாங்கியைத் தீண்டியது. அவள் ''ஐயோ'' என்று அலறி விட்டாள். நங்கி ஓடி வந்து, ஊர்ந்து நெளிந்த பாம்பைப் பார்த்துத் தன் வானால் அதை வெட்டிக் கொண்டு போய் விட்டாள். ஓடிப் போய் வைத்தி யானை அழைத்து வந்தான். வைத்தியர் இறந்து கிடந்த பாம்பைப் பார்த்து விட்ட பிறகு கொடுக்கவாறே ''இது ரத்தபீஜம் என்ற கொடிய விஷப்

பாம்பு. இவள் விஷம் இறங்கிப் பிடித்து வந்தவள் ஆனால் அவளுக்குக் கண்பார்வைதான் போய்விடும்" என்றார்.

அது கேட்டு ஜெயசேனன் "ஐயோ! என் மகள் கண்ணை எந்த வைத்தியத் தாலும் சரிப்படுத்த முடியாதா?" என்று வைத்தியரிடம் கேட்டான். அவரும் "இதற்கு ஒரே வைத்தியம் தான் உள்ளது, இந்த ரத்தபீஜப் பாம்புகள் வாழ்வது ரத்தபீஜ மலை அங்கு சர்ப்ப கந்தம் என்ற மரம் உள்ளது. அதன் மலரை எடுத்து பார்வை இழந்த கண்களைத் தொட்டால் போதும். பார்வை உடனே வந்து விடும். ஆனால் அந்த மலர் கிடைப்பது மிகவும் கஷ்டம் அது சர்ப்ப கந்த பாம்பின் ஓர்ப்பது அல்லாத கந்தப் பிற முறைதான் பூக்குமாம். அந்த மரத்தைச் சுற்றி ரத்தபீஜப் பாம்புகள் இருந்து கொண்டு இருக்கும்படி அந்த மலரை ஒரு தடவைதான் பயன்படுத்த முடியும். இவ்வளவு கடினமான வேலையை யாரால் செய்ய முடியும்?" என்றார்.

அப்போது நந்தி "அரசே! நான் ரத்தபீஜ மலைக்குப் போய் அந்த மலரை எடுத்து வருகிறேன்" என்று கூறி அரசனின் ஆசையைப் பெற்றுக் கொண்டான். பிறகு அரசனின் உயர்த்தல் நத்துப் படுத்தியவனாக நடுகிடையைச் சந்திக்க நத்து. அதன் மீது அமர்ந்து ரத்தபீஜ மலைக்குச் சென்றான் அங்கு செல்ல அவனுக்கு ஒரு வாரமே பிடித்தது.

நந்தி ரத்தபீஜ மலைக்குப் போயிருக்கிறான் என்ற செய்தியைக் கேட்டதுப் பாகவதன் அல்லது அந்த மலைக்குச்

சென்றான் கந்தச்சர்ப்ப கந்த மரத்தைச் சுற்றிக் கொல்லவில்லை நத்துப் பாகவதன் அந்த மரத்தின் உச்சியில் சர்ப்ப கந்த மலர் இருந்தது. அதை எப்படிப் பறிப்பது என்று யோசிக்கலானான். மரத்தைச் சுற்றி ரத்தபீஜ பாம்புகள் இருக்கலாம். அதனால் பாம்புகளிடமிருந்து அந்த மலரைப் பறிக்க முடியாது. அதை அங்கு நின்றபடியே அரண்மனையுக்கு எடுத்து வர வேண்டும் என்று யோசித்து வந்தான். அங்கு சர்ப்ப மான வேலையே. ஆனால் எப்படியும் மலரைப் பறித்துத் தானே ஆக வேண்டும்?

என்ன ஆனாலும் ஆகட்டும் என்று எண்ணி அவன் வில்லில் அம்பை வைத்து அந்த மலரைக் குறி பார்த்து அடிக்கான் பாகவதன் கந்த மலரைப் பறித்துச் சர்ப்ப மரத்தின்

விட்டது. ஆனால் அப்போது பீஜப் பாம்புகள் அங்கு விரைந்து வந்து அங்காடென்ற துடித்துக்கொண்டன. இதைக்கண்ட நங்கு என்ன செய்து என்று யோசிக்கவிரும்பி அங்கு நின்றான்.

அப்போது ஒரு குதிரை வேகமாக வந்து அங்கே நின்றது. அதன் மீது பாகவாசன் அமர்ந்து நின்றான். நந்தி ஆச்சரியப்பட்டான், மாதவசேனனும் தரை மீது சர்ப்பகந்த மலர் விட்டதுகிடப்பனையும் அங்கு கற்றி ரத்தபீஜப் பாம்புகள் இருப்பதையும் கண்டான். உடனே அவன் நந்தியைப் பார்த்து "ஓகா நீ எவ்வாறு புன்வந்து விட்டாயா? இந்த மலரைப் பறித்துக் கொண்டு போய் ஜெயசேனனிடம் கொடுத்துவிட்டு தாக்கவாங்கியாக அடையப் போகிறாயா?" என்று தன்

பொறாமையை வெளிப்படுத்திக் கேட்டான்.

நங்கும் "நீங்கள் இந்த ஆபத்தான வேலையைச் செய்ய இங்கு வரவில்லை என்று நான் கொஞ்சமும் எதிர்பார்க்கவில்லை. நான் சர்ப்பகந்த மலரை அம்பால் அடித்து வீழ்த்தினேன். அது அங்கு கிடக்கின்றது. அதைச் சுற்றி ரத்தபீஜப் பாம்புகள் இருக்கின்றன. நீங்கள் அதை எடுக்க அங்கே போகாதீர்கள். உங்களுக்கு அது ஆபத்து என்று கூறிவிட்டு வினாடி கூடத் தாமதியாமல் மலரை எடுத்து ஒடினான் அவன். ஓடிக்கொண்டிருப்பாய்ந்து அங்காடென்ற துடித்து போது ஒரு நச்சுப் பாம்பு அவனைத் தண்டி விட்டது. ஆனாலும் அவன் வேகமாக அப் பாம்புகளை எல்லாம் ஒட்டி காண்டிப் காண்டித் துடித்து மாதவசேனனை நோக்கி ஓடி வந்தான்.

அவன் அந்த மலரை மாதவசேனனிடம் கொடுத்து "அரசே! நீங்கள் இந்த மலரை எடுத்துக் கொண்டு போய் ஜெயசேனனிடம் கொடுத்து தக்கவாங்கி துடிப்பாண்டிவைக்கச் செய்து அவளை நீங்கள் மணந்து கொள்ளுங்கள். என்னைப் பற்றிக் கவலைப் படவேண்டாம், நான் பார்வை ஆடித்து இரந்து போகக்கூடாது போகிறேன்" என்றான் கீழே சாய்ந்தவாறே. மாதவசேனன் சட்டென நந்தியைத் தாங்கிக் கொண்டு "நண்பா! இதுதான் வணிகரன் என்னைக் கவறுதலாக எண்ணிவிட்டேன். நீ மகான், மாபெரும் தியாகி, நீ உயிர் வாழ வேண்டும். உன்னை இறக்கவிடமாட்டேன். உலகில் எவ்வளவோ வைத்

திய முறைகள் உள்ளன. அவற்றில்
வகைவகையென்றாகக் கொண்டு தீட்டிக்
பார்வையை மீட்டுத் தருகிறேன்"
எனக்கூறி அவனைக்கண் துக்கமாட்டு
உட்காரவைத்துக்கொண்டுதன் தலை
நகருக்குச் சென்றான்.

வேதாளம் இக் கதையைக் கூறி
பின்னரே இவ் வந்தியன் பெரும்
முன்னுக்குப் பின் முரணாக
இல்லையா? அவன் தக்கனாகிய
கண்டு பேசிய பின் அவனது மெய்
காவலாளியாகப் பணிபுரிய அவனது
நகரத்திற் சென்றது அவனை மறைத்
தும் உதவிக்கக்கூறா காணல் அப்படி
இருக்க சர்ப்பகந்த மலரை மாதவ
சேனனிடம் கொடுத்து அதனால்
ரத்தினாங்கி பார்வை கிடைக்கப்
பெற்றதும் அவளை அவன் மணந்து
கொள்ளக்கூறியது எத்தனை நகரத்
சரி? மலரைச் சேனன் தன் மனைக்காகக்
நகரம் அவன் வந்த பின் தக்கனாய்
பாம்புகளிடையே உள்ள சர்ப்பகந்த

மலரை எடுக்கப் போனது ஏன்?
மேலும் சர்ப்பகந்த மலரை பாம்பு
களிடையிலிருந்து எடுத்து வரமாதவ
சேனன் போகக்கூடாது என்று நந்தி
ஏன் தடுத்தான்? இப்படிப்பட்ட
வனை மாதவசேனன் மாபெரும்
தியாகி எனப் புகழ்ந்தது சரியா?
மலரைச் சேனன் தக்கனாகியவனாக
கட்டாயமாகக்கூட மணந்துவிடுவது
எனக்கூறியவன் சேனனிடம் அவன்
மலரைக்கூறிய அடிநிலைப்பார்க்கு
ஏன் அவ்வாறு செய்யவில்லை?
அவனுக்கு தக்கனாகி மீது அன்பு
இல்லையென்றே தென்படும் இது
உண்மையானால் சர்ப்பகந்த மலரக்
கொண்டு வரும் நோக்கத்தோடு
அவன் என்ன தக்கனாகியவன் தன்னை
வேண்டும்? நந்தி மீது கொண்ட
பொருமைமையால் "எனது இக் கண்ணி
செங்கெல்லாப் பதில் கொடுக்கி நகரம்
நீ கூறாவிட்டால் உன் தலை வெடித்
துச்சுக்கு நூறாகிவிடும்" என்றது.

அதற்கு விக்கிரமன் "நந்தி த்தி
 னாங்கியின் மெய்க்காவலன்
 அவனை மணக்கும் சந்திரன்
 சேர்ந்தான் என எண்ணுவதே தவறு.
 அது போல தகனாவச் சும் நகியை
 வி தம்பினான் என நினைத்துக் கொள்
 வதும் தவறு. அவன் வல்ல கையால்
 பெற்றுள்ள சீர்த் சீரையச் சுண்டி அக்
 திறமையைப் பாராட்டி அதற்குப் பரி
 சாக மெய்க்காவலன் பணியை அவ
 னுக்கு அளித்தான். த்தினாங்கி தன்
 மானம் நிறைந்தன். அதனால்தான்
 படைபலம்காட்டி வலுக்கட்டாயமா
 கத் தன்னை மாதவசேனன் மணக்க
 டியானறப்பாது சரியானபுகல் கடிதர்
 எழுதி அனுப்பி அவனுக்கு உண்
 மையை உணர்த்தினான். அக் கடிதத்
 தைப் படித்தபின் மாதவசேனன்
 படைபலத்தாலால்லாமல் அன்பைக்
 கொண்டு த்தினாங்கியை அடையக்
 தீர்மானிக்கான். அவன் மீது அடிக்க
 அடி கொண்டு வான் என்பதற்கு அக்
 தாட்சி அவன் சர்ப்பகந்த மலரைக்
 கொண்டு வர ரத் கபஜ மலைக்குச்
 சென்றதேயாகும். நந்தி சர்ப்பகந்த
 மலரைக் கீட்டி விட்டவான்று பின்
 அதைப் பாம்புகளிடையே இருந்து

எடுத்துவாதுவதுதான் உயி ருக்கே ஆபத்
 தானது என்பதை உணர்ந்தான். தான்
 இறந்து விட்டால் யார் அந்த மலரை
 த்தினாங்கியிடம் கொண்டு போய்ச்
 சேர்ப்பார்கள் என்று யோசித்தவாறே
 கான் நின்று கொண்டிருந்தான். மாதவ
 சேனனைக் கண்டதும் அவனது பிரச்
 சினைக்கு பதில் கிடைத்துவிட்டது.
 எனவே மாதவசேனனை மலரை எடுக்
 கப் போகவிடாமல் தடுத்து அவனே
 போய் மலரை எடுத்து பாம்புக்கடிபட்
 டிக் கொண்டு வந்தான். மலரையும்
 மாதவசேனனிடம் கொடுத்து ரத்தி
 னாங்கிக்குப் பார்வை கிடைக்கச்
 செய்து அவனை அவன் மணந்து
 கொள்ளக் கூறினான். அதுவரை
 அவன் மீது பொறாமை கொண்டிருந்த
 மாதவசேனன் அவனது உயரிய நடத்
 தையையும் குணத்தையும் கண்டே
 அவனை மாபெரும் தியாகி என்று
 பாராட்டினான்" என்றான்.

விக்கிரமனின் சரியான இந்த பதில்
 களால் அவனது மௌனம் கலை
 யவே, அவன் சுமந்துவந்த உடலோடு
 சீவதாளம் உயாக் கிளம்பிப் போய்
 மீண்டும் முருங்க மரத்தில் ஏறிக்
 கொண்டது.

மீண்டும் உள்நாட்டில்

சாசுதி மீராநாயர் ♦ ஆலிசா கௌதம் சென்

அழகிய பயணத்தின் போது, கடற்கரையோரப் பயணங்கள் - 14 மீண்டும் உள்நாட்டில் நாம் வந்திருக்கிறோம். கடற்கரையோரப் பயணங்கள் - 14 மீண்டும் உள்நாட்டில் நாம் வந்திருக்கிறோம். கடற்கரையோரப் பயணங்கள் - 14 மீண்டும் உள்நாட்டில் நாம் வந்திருக்கிறோம்.

இந்த பயணத்தின் போது, கடற்கரையோரப் பயணங்கள் - 14 மீண்டும் உள்நாட்டில் நாம் வந்திருக்கிறோம். கடற்கரையோரப் பயணங்கள் - 14 மீண்டும் உள்நாட்டில் நாம் வந்திருக்கிறோம். கடற்கரையோரப் பயணங்கள் - 14 மீண்டும் உள்நாட்டில் நாம் வந்திருக்கிறோம்.

இந்த பயணத்தின் போது, கடற்கரையோரப் பயணங்கள் - 14 மீண்டும் உள்நாட்டில் நாம் வந்திருக்கிறோம். கடற்கரையோரப் பயணங்கள் - 14 மீண்டும் உள்நாட்டில் நாம் வந்திருக்கிறோம். கடற்கரையோரப் பயணங்கள் - 14 மீண்டும் உள்நாட்டில் நாம் வந்திருக்கிறோம்.

பம்பனாபுரம்
அரண்மனைமீனா துழைவாசல்

தமிழகம் முழுவதும் கிடைக்கக்கூடிய கல்வெட்டுகளில்
 கி.பி. 1892 ஆம் ஆண்டு கிடைத்த கல்வெட்டு
 கி.பி. 1892 ஆம் ஆண்டு கிடைத்த கல்வெட்டு
 கி.பி. 1892 ஆம் ஆண்டு கிடைத்த கல்வெட்டு
 கி.பி. 1892 ஆம் ஆண்டு கிடைத்த கல்வெட்டு
 கி.பி. 1892 ஆம் ஆண்டு கிடைத்த கல்வெட்டு
 கி.பி. 1892 ஆம் ஆண்டு கிடைத்த கல்வெட்டு

சுதந்திரத்திற்கே திரும்பிவந்துவிட்டாராம்

கி.பி. 1892 ஆம் ஆண்டு கிடைத்த கல்வெட்டு
 கி.பி. 1892 ஆம் ஆண்டு கிடைத்த கல்வெட்டு
 கி.பி. 1892 ஆம் ஆண்டு கிடைத்த கல்வெட்டு
 கி.பி. 1892 ஆம் ஆண்டு கிடைத்த கல்வெட்டு
 கி.பி. 1892 ஆம் ஆண்டு கிடைத்த கல்வெட்டு
 கி.பி. 1892 ஆம் ஆண்டு கிடைத்த கல்வெட்டு

கிடக்கின்றனவாம்

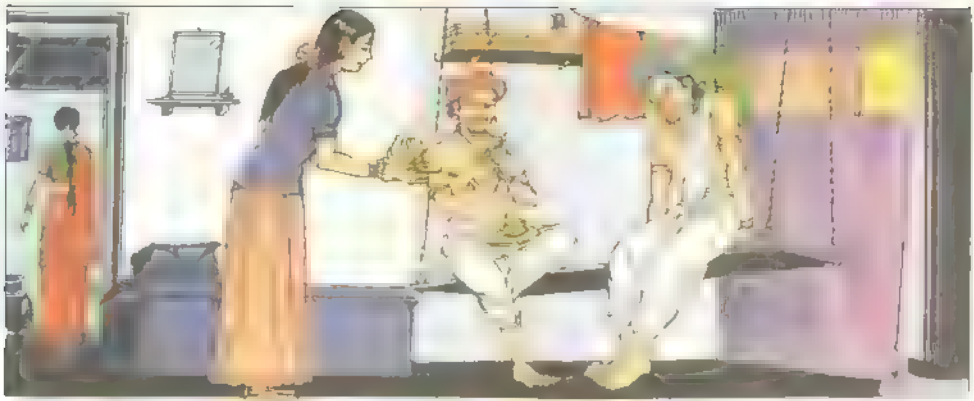
பாவும் உள்ளன. கன்னியாகுமரியின் மற்றொரு
 அற்புதம் அங்கு கட்டப்பட்டுள்ள காதலி மண்டபம்
 கி.பி. 1892 ஆம் ஆண்டு கிடைத்த கல்வெட்டு
 கி.பி. 1892 ஆம் ஆண்டு கிடைத்த கல்வெட்டு
 கி.பி. 1892 ஆம் ஆண்டு கிடைத்த கல்வெட்டு
 கி.பி. 1892 ஆம் ஆண்டு கிடைத்த கல்வெட்டு

நேர் உயரே கூரையில் ஒரு துவாரம் உள்ளது
 கி.பி. 1892 ஆம் ஆண்டு கிடைத்த கல்வெட்டு
 கி.பி. 1892 ஆம் ஆண்டு கிடைத்த கல்வெட்டு
 கி.பி. 1892 ஆம் ஆண்டு கிடைத்த கல்வெட்டு
 கி.பி. 1892 ஆம் ஆண்டு கிடைத்த கல்வெட்டு
 கி.பி. 1892 ஆம் ஆண்டு கிடைத்த கல்வெட்டு

அங்கு கூட்டமாகக் கூடுகிறார்கள் அக்டோபர் 2
 கி.பி. 1892 ஆம் ஆண்டு கிடைத்த கல்வெட்டு
 கி.பி. 1892 ஆம் ஆண்டு கிடைத்த கல்வெட்டு
 கி.பி. 1892 ஆம் ஆண்டு கிடைத்த கல்வெட்டு
 கி.பி. 1892 ஆம் ஆண்டு கிடைத்த கல்வெட்டு
 கி.பி. 1892 ஆம் ஆண்டு கிடைத்த கல்வெட்டு

காந்திஜி பிறந்தநாள்
 கன்னியாகுமரி
 கோவிலிலிருந்து அரை
 கிலோ மீட்டர் தூரத்தி
 லுள்ள பாறை மீதுதான்
 சுவாமி விவேகானந்தா
 அமர்ந்து தியானம் செய்
 வது வழக்கமாம் அவர்
 1892 டிசம்பரி 15 மூன்று
 நாட்கள் இருந்தார்

கற்பனையில் கவி

ராஜபுரம் ராமசர்மாவைக் பிறந்த இரண்டே துடிக்கையாகப் பெண் குழந்தைகளின் அவர்மனத்தில் புகுந்து அண்மைய துடிக்கை இல்லையென்று மனக்குறைவு மனப்போர் இருக்கது அப்போது நாமக்கல்லில் நகர்ப்பகுதி வந்த நாராயண சாஸ்திரி ராமசர்மாவின் வீட்டில் தங்கினார். அவரிடம் நாமக்கல்லைக் கண்ட குறையைக் கூறினார்.

அப்போது நாராயண சாஸ்திரி "நீங்கள் எங்கள் ஊர் நாச்சாரம்மன் பற்றிக் கவனிப்பீர்கள் இல்லையா" அக்க அம்மனுக்குத் திருவிழா நடக்கும் போது காசம் எடுக்காது பூச்சுடி பிடித்து பக்கியுடன் களைத்து இன்ன குழந்தை வேண்டிப் பெற்று வேண்டிக் கொண்டால் கட்டாயம் அதே குழந்தை பிறக்கும். இதற்கு சாதி, மதம் என்பதெல்லாம் இல்லை. அம்மன் திருவிழா ஆடிப் பூரத்தன்று வருடா வருடம் நடைபெறும். எனக்

கும் புகலின் பிறக்கலை இரண்டே பெண் குழந்தைகளே அதன் பிறகு கான் அம்மன் பூரத்தி மட்டுக்கே ஆண் குழந்தையை அடைந்தேன்" என்றார்.

இதைக் கேட்ட பின் ராமசர்மா அக்க ஆண்ட ஆடிப் பூரத்தின் போது நாமக்கல் போய் நாச்சாரம்மன் கோவில் பூரத்தி மட்டுக்கே வரவந்து என்று தீர்மானித்துக் கொண்டார். அதன்படி ஆடிப் பூரத்திற்கு முதல் நாளிரவு அவர் நாமக்கல்லை அடைய எண்ணிக் கிளம்பினார்.

அவரது ஊருக்கும் நாமக்கல்லுக்கும் நேர அகலம் தூரம் எல்லாம் பூன்று வர இடையில் புங்கனூர் என்ற கிராமம் இருக்கது அங்கே அடையுள் போய்க் நல்ல மழை பிடித்துக் கொண்டதால் அங்கே அவர் தங்க வேண்டியதாயிற்று. அங்கு கிராமப் புரோகிதர் வீட்டைத் தேடி அவர் சென்றார். அந்தப் புரோகிதர் ராமசர்மாவை அவ்வளவாக அறியாத போதிலும் தம் வீட்

நிக்கு வந்திருப்பவரும் ஒரு புரோகிதரே எனக் கண்டு வரவேற்றார்.

ஃபச்சு வாக்கில் ராமசர்மா நாமக்கல் நாச்சாரம்மன் கோவில் பூக்குளி மிதிக்கப் போவதைக் கேட்டு அந்தப் புரோகிதர் ஆச்சரியப்பட்டார். அவர் ராமசர்மாவிடம் "வேதங்களைப் படித்த நாமே இந்த மாதிரி எல்லாம் நம்பிக்கை கொள்ளலாமா? உங்களுக்கு ஏற்கனவே இரு பெண்கள் இருக்கிறார்கள. இப்போது நீங்கள் மூன்றாவது பெண் பிள்ளைப் பார்த்துக்கொண்டீர்கள். மிகவும் நல்லதே. ஆனால் மூன்றாவதும் பெண் குழந்தையாகப் பிறந்து விட்டால் எப்படித்தான் மூன்று பெண்களுக்கும் கல்யாணம் செய்து வைக்கப் போகிறீர்களோ?" என்று கேட்டார்.

ராமசர்மா "மரம் வளர்ப்பவன் தண்ணீர் விடாமலா போய்விடுவான்? அதெல்லாம் பகவத் சங்கல்பம்" என்றார்.

அதைக் கேட்டு அப் புரோகிதர் சிரித்தார். இதற்குள் அவர்கள் சாப்பிட இலைகள் போடப்படவே இருவரும் எழுந்து போய்சாப்பிட அமர்ந்தனர். புரோகிதரின் மகள் நீலா பரிமாறலானாள். அப்போது ராமசர்மா அப் புரோகிதரிடம் "உங்களுக்கு எவ்வளவு பெயன்கள்? எவ்வளவு பெண்கள்?" என்று கேட்டார்.

அப்போது அந்தப் பெண்ணே "ஐயா. நான் இவரின் ஒரே மகள். அவரது ஒரே அண்ணன் இரத்தினன் என தகப்பனார் அம்மனின் பூச்சுளி மிதித்து கொண்டிருக்கிறார். அவை தகர் ஆனால் அவன்கண்டு தபதாவது எமகின் இரந்து போனான் மகன் போன கவலையில் என் தாயாரும் இறந்து போனாள். என் தகப்பனாருக்குப் புரோகிதம் ஒன்றில் தான் வரமாயது என்று எந்த வகையிலும் வரும்படி கிடைக்க வழி இல்லை. இவரது ஒரே அண்ணன் இரந்து போனான் மகன் போன கவலையில் என் தாயாரும் இறந்து போனாள். என் தகப்பனாருக்கு மகன் அவரது மாப்பிள்ளைதான்" என்றான்.

இதைக் கேட்டு ராமசர்மாவின் மனம் உள்ளியது கண்ணை மூடிக் கண்ணாளை அவிச்சென்று ஆறுகளாகச் சாவு வாய்க்கைகள் சுருகிவிடும்படி அவர் "பெண்ணே இறைவனது படைப்பில் ஆணும் பெண்ணும் சம

மான அறிவு கொண்டவர்களே. காயத்தி, சாஸ்வதி, ஸ்சந்திர, பார்வதி ஆகிய நாம் வழிபடப்படவுள்ளவர்கள். உம் பெண்கள்தான். ஆனால் வழிவழியாக ஓதும் பிள்ளைகளில் ஆணையர் வாகவனோடிக் கிறார். இம்முறை பூச்சுளி மீட்டுவது வெண்முகம் செய்த பறகும் எனக்குப் பெண் குழந்தை பிறந்தால் அதை நான் ஆண் குழந்தையை வளர்ப்பது போலத்தான் வளர்ப்பேன். இது நான் செய்யும் சத்தியம்" என்றார்.

நீலாவும் "உங்களுக்கு ஆண் குழந்தை தவறாமல் பிறப்பான். ஆனால் பெண் குழந்தையும் ஆண் குழந்தைக்குள்ளே நகர்த்து தவறாத தல்ல என உலகம் நம்பும் நாள் வெகு தொலைவில். ஆனால் என்று சொன்னால். ராமசர்மாவும் அன்றிரவு அங்கு தங்கிவிட்டு விடியற்காலையில் எழுந்து காய்க்கல்வந்தர் பெணர் அங்கு கோயல் அங்குள்ள அனாதை பெற்று பூச்சுளி மீட்டுவது அம்மனை வெண்பூர் கொண்டு காய்க்கல்வந்தரும் பிவந்தார்.

இதற்கு ஓராண்டுகளுக்குப் பின் அவரது மனைவி இம்முறை குழந்தைகளைப் பெற்றெடுத்தான் அவர் நில் ஒன்று ஆண் மற்றது பெண் இது குழந்தைகளுக்கும் கோதற்கில் ஒன்று பால் இது தந்தை. அவை வளர்வது நடை பாவனை எல்லாம் ஒன்று போலவே பெற்றிருந்தன. ராமசர்மா அவ்வந்த குழந்தைகளையும் சமமாக பாவித்து ஒரே விதமாய் எவ்விதப் பாகுபாடுமின்றி வளர்த்து வந்தார். அவற்றிற்கு பசுபதி என்றும் பார்வதி என்றும் பெயரிட்டார்.

அவர்களிருவருக்கும் ஒரே மாதிரியான கல்வி போதிக்கப்பட்டது. அவர்கள் இருவரும் வேத சாஸ்திரங்களை நன்கு பயின்றார்கள். அவர்கள் இருவரும் எதிலும் சரிநிகர் சமானமாக முன்னேறி வந்தார்கள். அவர்கள் பிறந்த அதிர்ஷ்டமோ என்னமோ ராமசர்மாவின் வாழ்க்கைத் தரம் உயர்ந்தது. அவரது மூத்த மகளை ஜமீன்தாரரின் ஆஸ்தானப் புரோகிதர்தம் வீட்டு மகனாப் பார்த்து. பின்னர் அவது மகளுக்கும் ஒரு பணக்கார மாப்பிள்ளை கிடைத்து விட்டான். இனி பசுபதிக்கும் பார்வதிக்கும் தான் அவர் நல்ல வழி செய்தாக வேண்டும்.

அவர்களிருவரும் மாபெரும் பண்டிதர்களெனப் புகழ் பெற்றார்கள். இரட்டைக்கவிஞர்களாக கவிதைகள் புனைந்தார்கள். ஆக கவிகளாகத்

திகழ்ந்தார்கள். அவ்வி நவரைப்பற்றி ஜமீன்தாரரும் கேள்விப்பட்டார். அவர்களைத் தம் தர்பாருக்கு வரவழைத்தார். அவர்களும் ஆசனத்தைக் கள் பாடி எல்லோரையும் பிரமிக்கவைத்தார்கள்.

அவர்கள் அவ்வாறு பாராட்டுகளைப் பெற்று ஆசனத்தின் ஆஸ்தானவிக்காயுடன் தர்பாருக்களில்லை. அதனால் அவர் இலக்கியம், வேதசாஸ்திரம் ஆகியவை சம்பந்தமாகக் கேள்விகளை அடுக்கடுக்காக கேட்டார். அவர்களும் அவர் கேட்ட கேள்விகளுக்கெல்லாம் சற்றும் சளைக்காமல் பதில் கூறி வரவேசபையோர் அவர்களைப் பாராட்டிக் கவனிப்புக் கம் புகழை வாய்க் தெரிவித்தார்கள்.

இதனால் ஆஸ்தானபண்டிதருக்கு ஆத்திரம் அதிகரித்தது. அவரும் "நானும் உங்கள் இருவருக்கும் சற்றும் சளைத்தவனல்லவ். நானும் ஆசனவி பாடும் திறமை பெற்றவன்" என்று ஒதுக்கல்களையப் புனைந்து உரைத்தார்.

அப்பண்டிதரின் மனப் போக்கு என்ன என்று தயைவாயாகத் தம் தர்பாருக்களிடம் கேட்டார்கள்.

பாரிசுடி இரத்தபல நக்சும் புரிந்து விட்டது. அப்போது பகபதியும் பார்வதியும் "பண்டிதரே! நீங்கள் கற்பனையில் ஏறும் கவி என ஒப்புக் கொள்கிறோம்" என்றார்கள். அது கேட்டு அவர்கள் தம்மைப் புகழ்ந்ததாக எண்ணி ஆஸ்தான பண்டிதர் மகிழ்ந்து போனார். ஆனால் ஜமீன்தாரரும் சில பிரமுகர்களும் பலமாகச் சரிக்க வேண்டுகத் தம் அவர்கள் என் சரிக்க வேண்டி என்று வியாதிக்கலானார்.

அப்போது ஜமீன்தாரரே "ஆகா! சம்பலையில் ஏறும் கவி என்றால் சற்பனை மிகுந்த கவிஞர் எனவும் கொள்ளலாம். அல்லது கல் பனை மரத்தில் ஏறும் குரங்கு எனவும் கொள்ளலாம். இதில் எந்த அர்த்தத்தை எடுத்துக் கொள்வது என்பதை இரட்டையர்கள் நம்மிடமே விட்டது. அவர்களது திறமையைக் காட்டுகிறது எனச் சிறி அவர்களுந் தபரிசளித்தார். அவர்களை ஆஸ்தான சலகர்களாகவும் அவர் நியமித்தார்.

ஆஸ்தானபண்டிதரின் முகம் சிவந்தது. எதுவும் பேசமுடியாமல் தலை குனிந்து நின்றார்.

பொன்மயமான பொழுதுகள் - 8

②

இந்தப்புனிதமான சிவன் கோவில் கடல் மட்டத்திற்கு 13,000 அடிக்கும் மேலுள்ள இடத்தில் உள்ளது பனி படர்ந்த பகுதியிலுள்ள கோவி லிள சிவலிங்கமும் பனியால் உருவானதே அது சந்திரன் வளரும் வளர்பிறையின் போது வளர்ந்து தேய பிறை யிள போது குறையும் இந்தக் கோவில எங்கே உள்ளது?

①

இந்தப் புனிதமான இடத்தில் உள்ள கோவிலுக்குள் எழுதப்பட்டிருக்கின்ற கல்வெட்டுகள் இவ்வாறு உள்ளன. இவ்வாறு உள்ள கல்வெட்டுகள் இவ்வாறு உள்ளன. இவ்வாறு உள்ள கல்வெட்டுகள் இவ்வாறு உள்ளன. இவ்வாறு உள்ள கல்வெட்டுகள் இவ்வாறு உள்ளன.

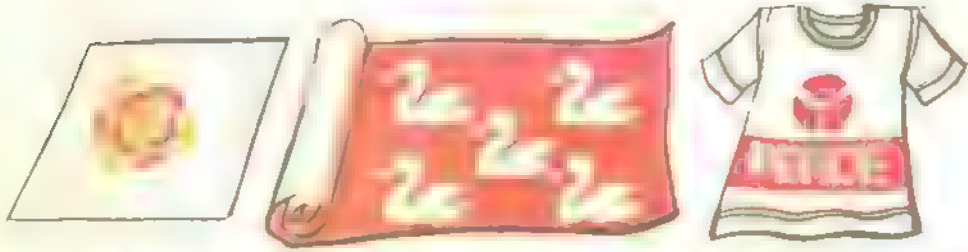

③

இடது புறமுள்ள எழுத்துக்கள் சிந்து நதிப்பள்ளத் தாக்குப் பண்பாடு உயர்ந்திருந்த காலத்தைச் சார்ந்தனவ. இவற்றின் பொருள் என்ன என்று இதுவரை தெரியவில்லை. வலது புறமுள்ள எழுத்துக்களுக்கும் இந்த எழுத்துக்களுக்கும் பல ஒற்றுமைகள் தென்படுகின்றன இந்த எழுத்துக்களை யார் பயன்படுத்தினார்கள்?

டிசைனை ஸ்டென்சில் செய்யுங்கள்

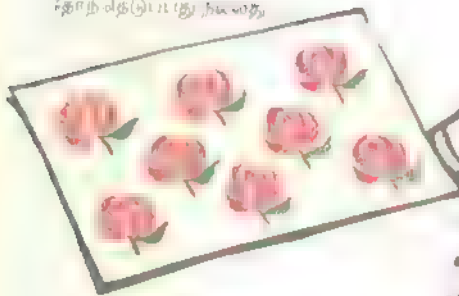

காகிதம், துணி, டிஷ்வி, குஷன் உறைகள் ஆகியவற்றின் மீது நீங்கள் விரும்பும் டிசைன்களை ஸ்டென்சில் செய்ய நீங்கள் கற்கலாம். இது மிக எளிது.

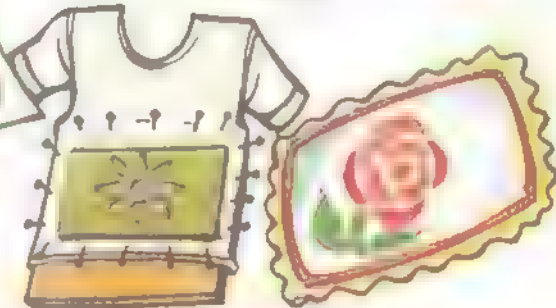

டிசைன்களைத் தீர்நிதிட்டுத் துண்டித்து

கேட்டன் உய்யன் படுத்தலாம்

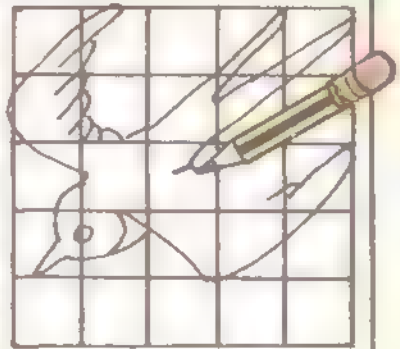
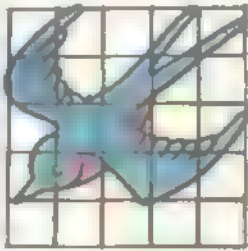

டிசைனை எடுத்து அதைப் பக்கத்தில் வைத்துக் கொண்டு ஒரு குற்பிட்ட முறையில் ஒருவம் கிடைசு குட விரித்திடு முன் செய்தது போல கிண டும் கிண டு உணனம் கொடுக்க வேண்டும்

5 துணி மீதோ ஜோஸிப் பொருள்கள் மீதோ ஸ்டென்சில் செய்ய துணி களுக்குப் பயனை படுத்தப் படும் பேபரிக் பெயிண்டை உய்யோகிக்க வேண்டும் துணியை சுருக்கம் விழாமல் விற்றப்பாக இக்கரும்படி வைப்பது

படத்தைப் பெரியதாகச்
செய்யுங்கள்

பெங்களூர் கட்டாவுட் கெண்ட்லாம்!

ம. 1 ம. 2 ம. 3 ம. 4

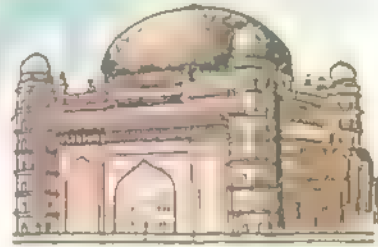

மூன்று எளிய முறைகளில் ஒட்டகப்படம் வரையுங்கள்

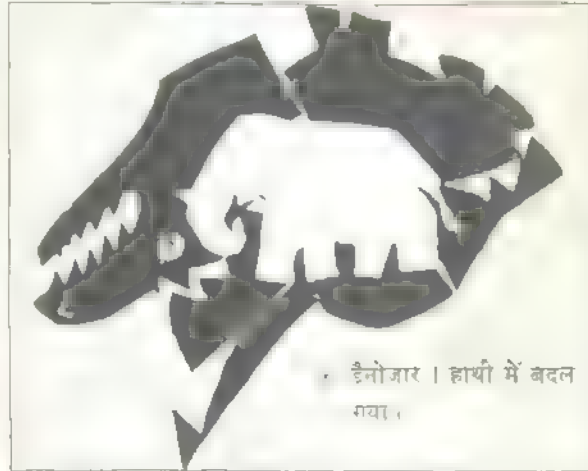
பொன்மயமான பொழுதுகள் 7 பதில்கள்:

- 1 கோல் குமபஜ் இது ஜீட்பூரை ஆன।
ஒத்தில் ஷாயிர் வம்சத்தின் ஏழாவது
பவதான் மகமது ஆதில் ஷாஸின் சகோத.
இது உலகமெய்யே மிகப் பெரிதான
இரண்டாவது சமாதி.

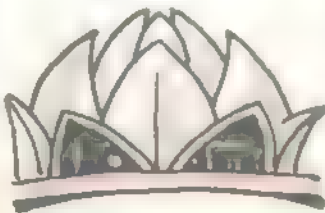

1979 நகராட்சி நிர்வாகம்

ஒது பண்டியா மதந்தலரின்
பிராந்தினை மண்டபம்
19வது நூற்றாண்டில் பஹ்
மல்லா இந்த மதந்தை நிறு
பண்ணா

ஹோஜார் । हाथी में बदल
गया ।

தாறுமரநாக இருத்தலை

சரியானவரிசை 1 8 4 5 ।

மகாபாரதம்

அனுமார்வாழைத் தோட்டத்தில் படுத்துக் கிடந்தார். அவரது சிவந்த கன்னங்களும், பச்சை நிறக் கண்களும், பொன் நிறமேனியும் யாவரையும் பயப்படவே செய்யும். ஆனால் பீமன் பயப்படவில்லை. அவன் அனுமாரின் மின் நின்று சிங்கம் போல கர்ஜித்தான்.

அனுமார் கண் திறந்து பீமனைப் பார்த்துப் புன்னகை புரிந்து "தம்பி! நாளை கிழவன். நகரக் கூட முடியா மல்களைத்துப் படுத்துக் கிடக்கிறேன். தூங்கிக் கொண்டிருந்த என்னைக் கூச்சல் போட்டு ஏன் எழுப்பினாய்? என் போன்ற பிராணிகளிடம் உன் போன்ற மனிதர்கள் கொஞ்சம் இரக்கம் காட்டக் கூடாதா? உனக்குக் கூட வயதானவர்களிடம் மரியாதையாக நடந்து கொள்ள வேண்டுமென்பது தெரியாதா? நீ தனியாக இங்கு ஏன் வந்தாய்? இது தேவர்கள் நடமாடும்

பகுதி. மனிதர்கள் வாக் கூடாது. அதனால் வந்த வழியே திரும்பிப் போய் விடு" என்றார்.

பீமனோ "நான் கூடிக்கிரியன். குரு வம்சத்தில் பிறந்தவன். என் பெயர் பீமன் நீ யார்? நீ என் இங்கு இருக்கிறாய்? உனக்கு இந்த தூங்கின் உருவம் எப்படி வந்தது? என் வழியை விட்டு விலகு" என்றான். அனுமார் "நான் ஒரு வானரன். நீ பிடிவாதம் பிடிக்காமல் வந்த வழியே போய் விடு" என்றார். பீமனோ "எனக்கு வழிவிட வேண்டும் என்று கேட்பது பிடிவாதம் பிடிப்பதா?" என்று "கேட்கவே அனுமார் "நீ என்னை நகரச் சொல்வதைத்தான் அப்படிச் குறிப்பிட்டேன். வேண்டுமானால் குதித்து என் உடலைத் தாண்டிப் போ. நான் ஒன்றும் சொல்லமாட்டேன்" என்றார்.

பீமனும் "ஒருவரைத் தாண்டிச் செல்வது தவறு. அனுமார் கடலைத்

என்றான்.

அனுமார் பீமனின் கர்வத்தைக் கண்டதற்கு அப்பால் நகரத்திலிருந்து தரவுகொடுக்காதே. உன்வழியில் என் வால்தான் இருக்கிறது. அதை வேண்டுமானால் நகர்த்தி விட்டு நீ போ" என்றார். அதைக்கேட்டபீமன் அலட்சியமாக அவரைப் பார்த்த வாதே அவரது வாலைத் தூக்க முயன்றான். ஆனால் அதை இம்மி அளவு கூட நகர்த்த முடியவில்லை. அதுகண்டு ஆச்சரியப்பட்டுதன்முழு பலம் கொண்டு இரண்டு கைகளாலும் அதைத் தூக்க முயன்றான். அதுவும் அவனால் முடியவில்லை.

பீமன் வெட்கப்பட்டான். தன்முன் இருப்பவர் சாதாரணப் பட்டவர் அல்ல என்பதை உணர்ந்து அவன்

அவரைக் கைகூப்பி வணங்கி "ஐயா, நான் கர்வம் கொண்டு உங்களை ஏதேதோ பேசிவிட்டேன். நீங்கள் யாரோ ஒரு தேவனாகத்தான் இருக்க வேண்டும். சாதாரணவானரம் அல்ல. நீங்கள் யாரென்பதை எனக்குக் கூற முடியுமா?" என்று கேட்டார்.

அதற்கு அனுமாரும் "தம்பீ! நீ என்ன? உறுபாபகங்கள் எல்லாம் குக்கிரீவனுக்கும் சண்டை ஏற்பட்ட போது குக்கிரீவன் என் உதவியை நாடி வந்தான்" என்று ஆரம்பித்துப் பாரம்பரியமாக முடியும் அவனுக்குக் கூறினார். பிறகு அவர்கள் "இங்கு தினமும் யட்சர்களும் கந்தர்வர்களும் ராமகானம் செய்கிறார்கள். அதைக்கேட்டு மகிழ்கிறேன். இங்கு மனிதர்கள் வரவே கூடாது. நீ ஏன் இங்கு வந்தாய்?" என்று கேட்டார்.

தாண்டிச் சென்றது போல என்னாலும் முடியும் என்றாலும் நான் அவ்வாறு செய்ய மாட்டேன்" என்றான். அப்போது அனுமார் "நீகூறும் அந்த அனுமார் யார்? அவர் எதற்காகக் கடலைத் தாண்டினார்?" என்று ஒன்றும் தெரியாதவர் போலக் கேட்டார்.

பீமனும் "என் போல அந்த அனுமாரும் வாயுதேவனின் புதல்வரே. அவர் எனக்குத் தமையன் முறையாகிறார். மிக உயர்ந்தவர். இராம பிரானின் மனைவியை இலங்கை மன்னன் கவந்து செல்லவே அனுமார் அவரைத் தேடிக் கொண்டு கடலைத் தாண்டி இலங்கைக்குச் சென்றார். எனக்கும் அனுமாரின்பலம் உள்ளது. அதனால் மரியாதையாக எனக்கு வழி விட்டுவிடு. இல்லாவிட்டால் என்னிடம் அடிபடுவாய்"

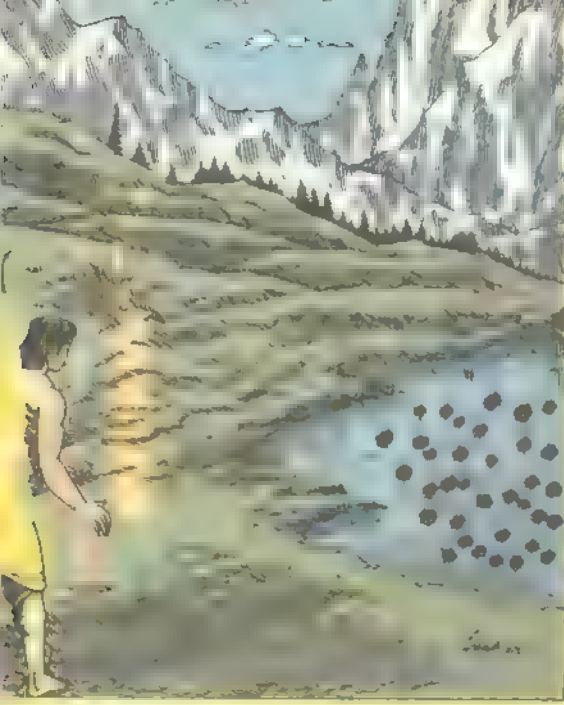
பீமனும் அவரைவிழுந்து வணங்கி
 "அண்ணா! நீங்கள் கடலைத் தாண்ட
 எடுத்தமாபெரும் உருவை இப்போது
 நான் பார்க்கலாமா?" எனக் கேட்
 டான். அனுமாரும் "அது அந்தக்
 உருவம் உருவம் இப்போது
 அது எதற்கு?" என்றார். ஆனாலும்
 பீமன் விடாது வேண்டவே அனுமார்
 தன் உருவைப் பெரிதாக்கிக் காட்டி
 னார். அவரது தலை ஆகாயத்தைத்
 தொட்டுக் கொண்டிருந்தது. கால்கள்
 பாதாளம் வரை போயின. கண்கள்
 நெருப்புத் தணல் போலப் ஒளி விட்
 டன. பற்கள் நீண்டு கோரைப் பற்கள்
 போல பயங்கரமாக இருந்தன.
 வாலோ பருமனாய் நீண்டு முடிவு
 எங்கே என்று தெரியாமல் இருந்
 தது. அனுமாரின் இப்படிப்பட்ட உரு
 வைக்கண்டபின் பீமன் "ஆகா! என்ன
 ஒளிமயமான பயங்கர உருவம்! கண்
 கூசுகிறதே. தயவு செய்து முன்
 போலாகிவிடுங்கள்" என்று வேண்டி
 னான். அனுமாரும் எப்போதும் இருப்
 பவர் போலகி விட்டார். அப்போது
 பீமன் தான் சௌகந்திக மலருக்காக
 வந்திருப்பதாகக் கூறவே அவரும்
 "இப்படியே நேராகப் போனால்
 சௌகந்திக வனத்தை அடைவாய்.
 உனக்கு ஏதாவது கஷ்டம் ஏற்பட்டால்
 என்னை நினை. ஏனெனில் அந்த
 மலர்களைக் கொய்தால் தேவர்கள்
 கோபமடைவார்கள்" என்று கூறி
 அவனை அனுப்பினார்.

பீமன் உற்சாகத்துடன் மலைவழி
 யில் சென்று ஒரு நதிக்கரையிலுள்ள
 சௌகந்திக வனத்தை அடைந்தான்.
 அங்கு பலவித சௌகந்திக மலர்கள்
 பூத்து தொங்குவதைக் கண்டான்.

அவற்றின் நறுமணம் அப்பகுதி முழு
 வதும் பரவியிருந்தது. அவன் அம்
 மலர்களைப் பறிக்கப் போன போது
 பல ராட்சஸர்கள் பயங்கரமாகக் கை
 திக் கொண்டு ஓடி வந்தார்கள். அவர்
 கள் பீமனைப் பார்த்து "யாரப்பா நீ?
 இங்கே வழி தவறி வந்து விட்
 டாயா?" என்று கேட்டார்கள்.

பீமனும் "நான் பீமன். குருவம்சத்
 தில் பிறந்தவன். பாண்டவர்களில் ஒரு
 வன். இந்த மலருக்காகத்தான் இங்கு
 வந்திருக்கிறேன். வழி தவறி ஒன்றும்
 கஷ்டம் ஏற்பட்டதில்லை. நான் வந்தால்
 அப்போது அவர்கள் "இது குபேர
 னுக்குச் சொந்தமான வனம். இங்கு
 மனிதர்கள் வரக்கூடாது. வேண்டு
 மானால் குபேரனின் அனுமதி பெற்று
 எவ்வளவு மலர்களை வேண்டுமானாலு
 மும் பறித்துக் கொண்டு போ"

என்றார்கள்.

பீமனோ "அவர் எங்கே இருக்கிறாரோ" என்போது போய்நான் அனுமதிபெற்று மலர்களைப் பறிப்பதோ" இதற்குக்காலத்தாமதம் ஆகுமே. நான் பறிக்கப்போவது நாலைந்து மலர்கள் தானே! பறித்துக்கொண்டு போய்விடுகிறேன்" என்றான். அவர்களோ முடியாது எனக் கூறிவ பீமனும் "நான் கூடித்திரியன். ஒரு பொருளை நான் அடைய வேண்டுமென்று நினைத்தால் என் பலத்தைக் காட்டியாவது அதை அடைந்தேன்" எனவே. இதற்காக நான் யாரிடமும் போய் அனுமதி கேட்க மாட்டேன்" எனக் கூறி மலர்களைப் பறிக்க முற்பட்டான்.

அதைக்கண்டு அந்த பாட்சஸர்கள் பீமனின் மீது பாய்ந்தார்கள். பீமனோ நன் கதையைச் சுழற்றி அவர்களை

அடிக்கலானான். கதையின் அடிகளைத்தாங்க முடியாமல் சிலர் இறந்தார்கள். சிலர் பயந்து ஓடிப் போய்கு பேரனிடம் நடந்ததைக் கூறினார்கள். குபேரன் அவர்களிடம் "பீமன் மலர்களைப் பறித்துக் கொண்டு போகட்டும் நீங்கள் அவனைத் தடுக்க வேண்டாம்" என்று கூறி அனுப்பினான். அவர்கள்தி நம்பிவந்து பார்த்தபோது பீமன் எவ்வளவோ மலர்களைப் பறித்து விட்டான்!

இதே சமயம் தருமர் பீமனைக் காரணத்தால் துரோளபதியிடம் "பீமன் கண்ணிலேயே படவில்லையே. அவனை யாராவது எங்கே யாவது அனுப்பி இருக்கிறாரா?" என்று கேட்டார். துரோளபதியும் "அவர் சௌகந்திக மலரைக் கொண்டு வருவதாகக் கூறிவிட்டுப் போனார்" என்றான். அப்போது கதோதகசன் தன் கூட்டத்தின நடன் அங்கு வந்தான். யாவரும் பீமனிதக்கும் இடத்திற்குப் போக வேண்டும் என்று விநப்பம் தெரிவிக்கவே கதோதகசனும் அவனது ஆட்களும் பாண்டவர்களையும் துரோளபதியையும் மற்றும் அங்கு நந்தவர்களையும் தம் கோள்களின் மீது ஏற்றிக்கொண்டு பீமனிதக்கும் இடத்திற்குக் கொண்டு போய் விட்டார்கள்.

பீமனும் துரோளபதியிடம் சௌகந்திக மலர்களைக் கொடுத்தான். பாண்டவர்கள் குபேரனின் அனுமதிபெற்று அர்ஜுனன் திரும்பி வரும் வரைகந்த மாதனப்பர்வதத்தில்தங்கி இருக்க அனுமதி பெற்றார்கள். அவர்களை எல்லாம் மீண்டும் நரநாராயண ஆசிரமத்தில் கதோதகசன்

சேர்த்து விட்டுத் தன் ஆட்களுடன் எல்லோரிடமும் விடை பெற்றுக் கொண்டு சென்றான்.

ஒரு நாள் ஜடாகரன் என்ற ராட்சஸன் துரௌபதியைக் கவர்ந்து செல்ல வேண்டும் என்ற கெட்ட எண்ணத்தோடு பாண்டவர்கள் தங்கியிருந்த காடாகக்கான் அவன் ஒரு அந்தணனாக மாறி தருமரைக் கண்டு "நான் பரகராமனின் சீடன். வேத சாஸ்திரங்களையும் அஸ்திர வித்தையையும் அவரிடம் கற்றவன். கனகசகலம் அழகானது தங்க விரும்புகிறேன்" என்றான். தருமரும் தம் இயல்பிற்கு ஏற்ப அவன் சொன்னதை அப்படியே நம்பி தம்மோடு தங்கி இருக்க அவனுக்கு அனுமதி அளித்தார்.

ஒரு நாள் பீமன் வேட்டையாடப்

போயிருந்தான். ரோமசர், செளமயர், பரதர், அங்கு, தங்க புலிவர்க்கு யாவரும் காலைக் கடன்களை முடித்துக் குளித்து விட்டு வர சற்று தூரத்திலுள்ள அறந்தாழ் சென்று தங்கினார்கள். இச் சமயம் பார்த்து ஜடாகரன் பாண்டவர்களின் ஆயுதங்களை எல்லாம் எடுத்து ஓரிடத்தில் ஒளித்து வைத்துவிட்டு மூன்று பாண்டவர் மூவரும் துன்பமாயும் துக்கம் கொண்டு ஓடினான். அப்போது சகாப்தம் அல்லது தோளின் தாதுகிடி கடிவி விட்டு பாண்டவர்களின் ஆயுதங்கள் ஒளித்து வைக்கப்பட்டிருக்கக்கூற விட்டான். அவன் வந்தக்கூறியதை நம்பி கொண்டு ஜடாகரன் காக்கியவாற்றை பரண்ப்பாடி ஓடி வாருங்கள்! காப்பாற்றுங்கள்" என்று உரக்கக் கூவினான்.

தருமரோ அந்த ராட்சஸனிடம் "நான் கல்லவன் என்று நிலவாக தங்கியிருக்கக்கூற விட்டான். தங்க அலையுடன் கூட இப்படி துராதாம் செய்யலாமா? எங்களை விட்டு விடு. உனக்குப் புண்ணியம் உண்டு" என அறிவுரைகளைக்கூறலானார். அப்போது ராட்சஸன் அண்ணா அண்ணாக்கள் லாம் அறிவுரை கூறினால் மண்டையின் மீது ஒன்று இவனை நாய் கொல்ல வான் தர் அல்லது இவன்கையால் நாம் மடிய வேண்டும்" என்று கூறி ராட்சஸனை மேலும் பலமாகத் தாக்கினான்.

இதற்குள் சகலர்களின் துணைக் கேட்ட பீமன் ஒடோடி வந்தான். பீமனைக் கண்டதும் ஜடாகரன் தருமரையும் நகுலனையும் துரௌபதி

பீமனுடன்பயங்கரமாகச் சண்டை போடலானான். பீமன் அவனோடு சண்டை போட்டு அவனைக் களைப் படையச் செய்தான். பிறகு அவன் அந்த ராட்சஸனை உயர்த்துக்கி "கிர்கர்" என்று சுற்றித் தகைத்து ஓக்கி அடித்தான். அவ்வளவுதான் அவன் ஓவேன அவறி உயிர் விட்டான்.

எல்லோரும் ஆசிரமத்திற்குத் திரும்பிவந்தார்கள் அர்ஜுனன்வராத தால் மேலும் பல ஆசிரமங்களை பார்த்தவாறே சென்று கொண்டிருந்தார்கள். ஒருநாள் பாண்டவர்கள் தால் வந்தம் ஓட்டத்தில் அபர்த்து போகக் கொண்டிருக்கையில் சகல தேவ விமானம் அவர்களருகே வந்து நின்றது. அதில் நந்து அர்ஜுனன் இறங்கி வந்தான். தேவ தேவதாசுகள் நந்து வந்த அவன் யாவனையும் வணங்கி நின்றான். விமானத்தைச் செலுத்தி வந்த இக்கிலின் விமான ஓட்டி பாகலி அவர்களை வணங்கி அவர்களுடைய பரிசீலனை எற்றுக் கொண்டு பின் விமானத்தை ஓட்டிச் சென்ற தேவ தேவதாசுகள் நந்து நந்து பிச் சென்றான்.

இக்கிலின் பல கிஷ்கிய அங்கு

களை அர்ஜுனனுக்குக் கொடுத்திருந்தான். அவற்றையெல்லாம் அர்ஜுனன் தருமரிடம் காட்டி அவை பற்றி விவரமாகக் கூறினான். தேவர்களை துன்புறுத்தி வந்த பௌலோமியர்களையும் காலகேயர்களையும் கொன்று எப்படி தான் இந்திரனுக்கு உதவினான் என்பதை தருமருக்கும் மற்றவருக்கும் விவரித்துக்கூறினான். இக்கிலின் பல கிஷ்கிய அங்கு குக் கொடுத்ததாக அவன் கூறினான். அவன் தேவதத்தம் என்ற சங்கு தனக்குக் கொடுக்கப்பட்டதையும் கூறி அதனையும் எடுத்து அவர்களுக்குக் காட்டினான்.

அப்போது நாரதர் அங்கு வந்தார். அவர் அர்ஜுனனிடம் "அர்ஜுனா! இக்கிலின் பல கிஷ்கிய அங்கு காணமில்லாமல் பயன்படுத்தக் கூடாது. எல்லா அஸ்திரங்களை உபயோகப்படுத்தாது உபயோகப்படும் நீ உபயோகித்தால் பெரும் ஆபத்தே விளையும். போரில் இவற்றை உபயோகப்படுத்தாது நானே வந்து பார்க்கிறேன்" என்று கூறிவிட்டுச் சென்றார்.

அம்புலிமாமா செய்திகள்

அமைதியை போதிக்க பல்கலைக் கழகம்!

ராணுவப்பயிற்சிப் பள்ளிகளும்கூட சமூக களம் எதிரிகளை எப்படி எல்லாம் தாக்க வது என்று பயிற்சி அளித்துக்கொண்டிருக்கின்றன ஆனால் இப்போது அண்டை நாள்

சண்டைச்சரவு இல்லாத வாழ்க்கையை எட்டி நடத்துவது என்று கூடிகளும் கவன் நிலையங்களைப் பற்றி நீங்கள் கேள்விப்பட்டது இல்லையே இப்படிப்பட்ட கவனி கூடங்களை நிறுவி இப்போது நம் நாட்டில் மூயற்சிகள் மேற்கொள்ளப்படுகின்றன இதற்கு யுனைடெட் எதிர்ப்பு அணிவாசிடி என்று பெயரிட்டிருக்கிறார்கள் இது மகாராஷ்டிர மாநிலத்தில் புனேவுக்குப் புகழ் பெற்ற ஞானி ஞானஸ்வாமிசிக்ரது மான அவண்டி கிராமத்தில் இருக்கப்படுகிறது இந்த மாத இறுதிகளுள் ஆரம்பிக்கப்பட்ட போகும் பல்கலைக் கழகம் 30 கோடி

(ருள்ளது

கவிதை மலர்

சீனாவில் ஹுணான மாநிலத்தில் சாங்க்ட நகருக்கு உள்ள அபாயத்தில் இருந்து பாது

கட்டிக் கொண்டிருக்கிறார்கள் இசுரான வெள்ளத்தை தடுப்பதோடல்லாமல் வேறு வகையிலும் பயன்படுத்தப்படுமாம் கவர் மீது கவிதைகளை எழுதி வைக்கப்போகிறார்கள் பழங்கால இக்காலக் கவிதைகள் 1000 அதன் மீது இடம் பெறுமாம் 1949 லிருந்து 1976 வரை ஆட்சியிலிருந்த சீனத்துவ மாஸேதுவ இந்த சாங்க்டே அருகில் பரந்த வர் தற்கால சீனக் கவிதைகளில் தனது 41 நாடக வராகக் கூறப் படுபவர் மாஸேதுவ் என்கிற பிடவும் வேண்டும்

புகையில் இருந்து சக்தி!

நகரங்களில் குப்பைகளை எரிக்கும் போது புகை கிளம்புகிறதல்லவா? அதிலும் ஒர் வகை சக்தி உள்ளது ஆனால் அதை இது நான் வரை யாரும் பயன்படுத்தவில்லை தாய்லாண்டில் அசுத்தியைப் பயன்படுத்தி ஒரு வழிகண்டுபிடித்திருக்கிறார்கள் ஹோன நகருக்கு வெளியே குப்பை களை எரிக்கும் இடத்தில் ஒரு ஹோட்டல் கட்டப் போகிறார்கள் இது 150 அடி உயரப்புகைப் போக்கையசுத்திரத்தினால் குறுக்காக்கப்பட்டதாக 120 உயரம் கொண்டிருக்கும் இது புகைப் போக்கியசுத்திரமும் இதில் ஒரே சமயத்தில் 120 லேர் அமர்ந்து சாட்டிலா மும் மேல் மாடித்தளத்தில் 12 பைனாகுலா களை வைக்கப்படுமாம் இக்கட்டம் அந்தப் புகைப் போக்கியிருந்து வரும் புகையின் சக்தியைக் கொண்டு அந்தப் புகைப் போக்கியசுத்திரம் வரும்

வீடுகளாக மாறும் குகைகள்

சீனாவில் சுமார் நூற்பது வட்சமப்பேர்கள் மலைகளில் வசித்தார்கள் இவர்கள் இப்போது தம் குகைகளை விட்டு நகரங்களுக்குப் போய் வசிக்க ஆரம்பித்து விட்டார்கள் இப்படி காலியான குகைகளில் நவீன வசதிகளைச் செய்து அவற்றை அழகிய வீடுகளாக மாற்றும் திட்டம் ஒன்றைச் சீன அரசாங்கமே மேற்கொண்டுள்ளது பறாக்கரு

களை இந்த வீடுகள் கவாந்து இடம் குக்கும என அரசாங்கமநடாடிகிறது வட்சமேற்குச் சீனாவிலுள்ள லோஸ் பீட்டியிலுள்ள குகைகளை வீடுகளாகவும் பண்டிடல் தொழிலாளர்கள் அமர்த்தப்பட்டிருக்கிறார்கள் கானஸென்ஸஸ் ஷாண்டி பகுதிகளிலுள்ள குகைகள் அழகிய வீடுகளாக மாற்றப்பட்டு விட்டனவாம் மின் சக்தியை குறைவாகச் செலவிட்டு இடங்களை குழுவைப்பாதுகாப்பதால் இவ் வீடுகள் உலகத்துவரின் கவனத்தை ஈர்க்கு விரைவில் வந்து விடும்

தில்லெனியா இண்டிகா

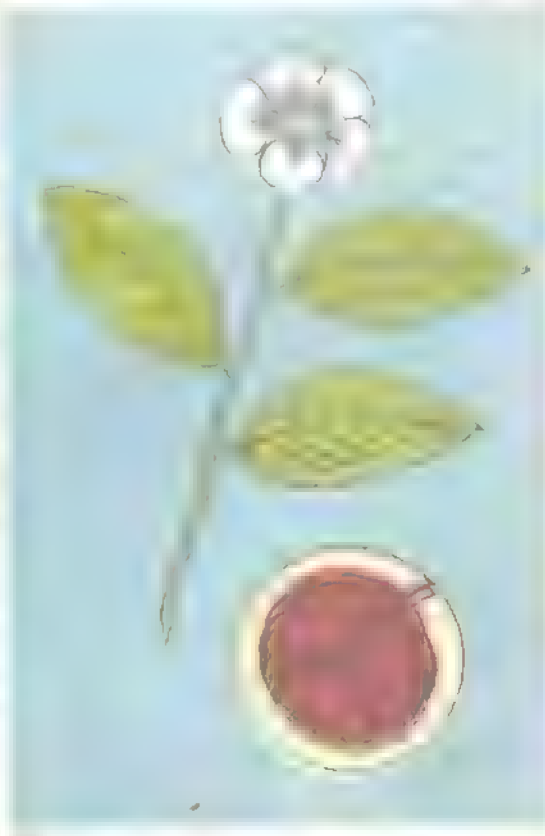
மரத்தலைப்பைப் பரத்ததுமே இது நம் நாட்டு மரம். அல்ல என்றும் வெளி நாட்டில் நூதனம். அறிகுறுநிதிகளைத் திருந்து கொள்ளலாம். சிலவகை மரங்கள் மலக்கி பல் இடங்களில் வளர்ந்து நம் நாட்டிற் குறைந்தவாக உள்ளன. தலைப்பில் குறிப்பிட்டுள்ள மரம் தம் நாட்டின் உட்குதியில் அதிகம் காணப்படுகிறது. மாவர இடத்தில் இம்மரம் தில்லெனியா இண்டிகா என்று குறிப்பிடப்படுகிறது.

விரிந்த பிள இதைத் ததா என்றும், வங்காள மொழியில் சலீதா என்றும், ஒரியா நிலசலோதா என்றும், குஜராதில் காரம் பால் என்றும், மராத்தியில்க மால் என்றும் கூறுகிறார்கள். மேற்கு வங்காளம், பீகார், ஸ்பைம் ஆகிய மாநிலங்களில் இம்மரங்கள் ஏராளமாக வளர்கின்றன. மற்ற மாநிலங்களில் அங்கொன்றும் இங்கொன்றுமாய்த் தனப்படுகின்றன.

உயர்ந்து வளரும் இம்மரத்தின்கிளைகள் நுணைய குவிந்து இருக்கும். மரத்தின் பட்டை மெத்தெனப்பாளம் பாளமாக இருக்கும். இது 10 விருந்து 20 மீட்டர் உயர்ம் வரை வளரும். கிளைகள் நாலா பக்கத்திலும் பரவி இருக்கும். இதன் இலைகள் பச்சை நிறத்திலுள்ள பளபளக்கும் இலை கிளைகளின் ஓரங்களில் சேர்ந்து இருக்கும். கிளை நுனியில் மலாகள தனித்தனியாக மலரும். மரமலரின் இலை மரத்தங்களில் பூசும்.

பூதன்

கொள்ளை மெல்லதாலதடிப்பாக இருக்கின்றன. சதைப்பாறு விதைகள் ஊர் வரை விதைப்பாலு. நசுக்கும் நம் நாட்டின் மரம். மலக்கி பல் இடங்களில் வளர்ந்து நம் நாட்டின் உட்குதியில் அதிகம் காணப்படுகிறது. மாவர இடத்தில் இம்மரம் தில்லெனியா இண்டிகா என்று குறிப்பிடப்படுகிறது.

உங்களுக்குத் தெரியுமா?

1. 'கதாசிரித் சாகரத்தை எழுதியவர் யார்?

சு. வி. சுவாமிநாதன் என்பவர் கதாசிரித் சாகரத்தை எழுதியவர். இவரது படைப்புகள் தமிழ் மொழியில் மிகவும் புகழ் பெற்றவை.

4. இந்தியாவின் மிகப் பழைய நகரம் எது?

அரசியல் தலைவர் யார்?

சிறப்பு என்ன?

9. 'விபாடி' சிலையை உருவாக்கியவர் யார்?

எப்போது கோரியது?

11. இந்தியாவின் மிகப் பழைய நகரம் எது?

12. இந்தியாவின் மிகப் பழைய நகரம் எது?

பேசிறது?

விடைகள்

8. சுவாமிநாதன்
7. விபாடி
6. அ. ச. சுவாமிநாதன்
5. அ. ச. சுவாமிநாதன்
4. 1978ல் வெளியிடப்பட்ட அ. ச. சுவாமிநாதன்
3. 1994 அக்டோபர் 3
2. 1945 அக்டோபர் 24
1. அ. ச. சுவாமிநாதன்
9. 1978ல் வெளியிடப்பட்ட அ. ச. சுவாமிநாதன்
10. 1978ல் வெளியிடப்பட்ட அ. ச. சுவாமிநாதன்
11. 1978ல் வெளியிடப்பட்ட அ. ச. சுவாமிநாதன்
12. 1978ல் வெளியிடப்பட்ட அ. ச. சுவாமிநாதன்
13. அ. ச. சுவாமிநாதன்
14. அ. ச. சுவாமிநாதன்
15. அ. ச. சுவாமிநாதன்
16. அ. ச. சுவாமிநாதன்

அதிகார பலம்!

ஆ

அங்கு வந்ததற்கு வந்ததென்பதே அதிகாரம்.

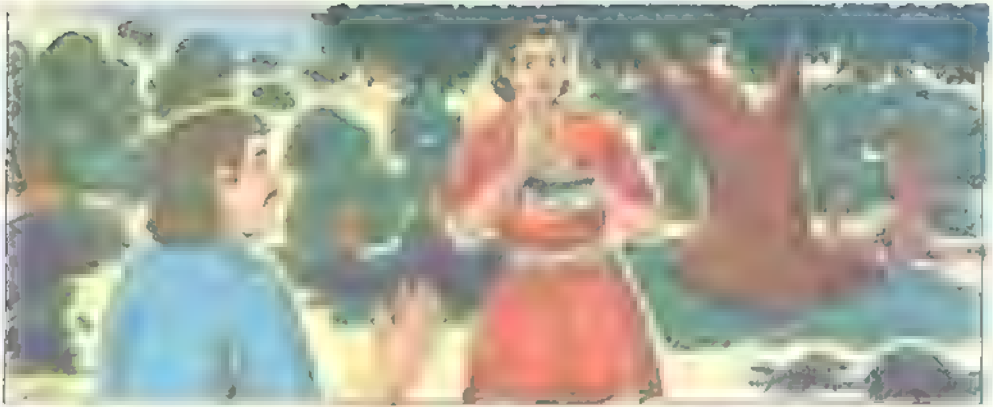
அதற்கு கதறலான

வழி போடலான

தன் என்னுடைய அறிவு

என்னுடைய

தன்னோடு பிறரையும் நினை!

முருகைய்யன் தன் ஊரிலிருந்து பக்கத்திலிருந்த பசுநக்குக் கிளம்பவே அவன் மனைவி மூன்று இட்டில்களைக் கட்டிக் கொடுத்தாள். அவன் அதை எடுத்துக்கொண்டு குறுக்குவழியில் போகக் காட்டு வழியே செல்லலானான். அப்போது திடீரென ஒரு இளைஞன் அவன் முன் குதித்து அவனை வழி மறித்தான்.

இளைஞனைப் பார்த்தால் அவனுக்குப் பெரிய மனிதன் விட்டுப் பையன் போலத் தெரிந்தது. அவன் விலையுயர்ந்த ஆடைகளை அணிந்தாலும் அவை ஒரே அழுக்காக இருந்தன. முதலில் அவன் தனக்கு உண்ண ஏதாவது கொடுக்கும்படி முருகைய்யனிடம் கேட்டான். ஆனால் முருகைய்யன் தான் கொண்டு வந்திருந்த இட்டிலிப் பொட்டலம் எடுத்து மறைக்க. அப்போது அந்த இளைஞன் சட்டை அதைப் பிடுங்கிக் பித்து

அந்த இட்டிலிகள் மூன்றையும் சாப்பிட்டு விட்டான்.

இதைக் கண்டு முருகைய்யன் போனான் இட்டிலிகளைச் சாப்பிட்டு முடித்த பின் அந்த இளைஞன் "நீ கமலபுரத்தைப் பற்றிக் கேள்விப்பட்டிருக்கிறாயா? நான் அங்கு இருக்கிற கிளம்பியவன் வழி மறிக்காட்டி நான் மூன்று நாட்களுக்கு முன் வந்தேன். இந்த மூன்று நாட்களாக எவளுக்குச் சாப்பிட எதுவும் கிடைக்கவில்லை. அதனால்தான் பட்டினியால் துடித்துக்கொண்டிருந்த நான் உன் உணவுப் பொட்டலத்தைக் கண்டதும் அதைப் பிடுங்கி சாப்பிட்டேன். என்னை நீ கமலபுரத்தில் கொண்டு போய் விட்டு விடு. நான் அதன் ஐயின்றாரின் ஒரே மகன். ஊர் போனதும் என் தந்தையிடம் சொல்லிப் பரிசுக்கச் சொல்கிறேன்" என்றான். பரிசுக்கு ஆசைப்பட்டு முருகைய்யனும் அந்த இளைஞனைக்

கமலாபுரத்திற்கு அழைத்துக் கொண்டு போய் விட்டான். ஜமீன் தாரும் முருகைய்யனைப் பாராட்டி முத்துமாலை ஒன்றைப் பரிசாகக் கொடுத்து அனுப்பினார்.

முருகைய்யனுக்கு அந்தப் பரிசு மிகப் பெரிது. அவன் அந்த மாலையைத் தன் கழுத்தில் அணிந்து கொண்டு தன் ஊருக்கு வந்தான். ஊர் எல்லையில் அவன் ஆறுமுகம் மிக வேகமாகச் சென்று கொண்டிருப்பதைக் கண்டு அவனைத் தன்னருகே அழைத்து "பார்த்தாயா? இது ஜமீன் தாரர் எனக்குப் பரிசாக அளித்த விலையுயர்ந்த முத்து மாலை" என்று பெருமை பொங்க கூறினான்.

ஆறுமுகமோ அதை லட்சியம் செய்யாமல் "குப்பண்ணனின் மகளுக்குக் கல்யாணம் நிச்சயமாகி

விட்டது அவ்வுக்கு ஏதாவது உதவி செய்யலாமென்று போய்க் கொண்டிருக்கிறேன். நீயும் வருகிறாயா?" என்று கேட்டான். முருகைய்யனோ தான் சொன்னதைக் கேட்டுக் கொண்டால் வேறு ஏதோ பேசுவது கண்டு முகத்தைச் சுளித்தவாறே எனக்குப் போது வேறொரு முக்கியமான வேலை இருக்கிறது" என்று கூறிவிட்டு முன் சென்றான்.

சற்று தூரம் போனதும் அவன் பள்ளி ஆசிரியர் அண்ணாமலையைக் கண்டான். அவரிடம் "பார்த்தாயா? தான் அணிக் கச்சும் புத்து மாலையை! இதை ஜமீன்தாரர் பரிசாக எனக்கு அளித்தார்" என்றான். அண்ணாமலையும் ஒப்புக்கு மலையை ஆட்டி "நம்புபண்டிதர் அரசாங்க விருதும் பரிசும் பெற்று நீங்கள் வந்திருப்பதும் அவரைப்பாராட்டப்போய்கொண்டிருக்கிறேன். நீயும் என்னோடு வா" என்று அழைத்தார்.

ஆறுமுகமும் தான் சொல்லியதை ஒருவர் அலட்சியப் படுத்தி வேறு ஏதோ பேசுவது கண்டு முருகைய்யனின் மனம் வேதனைப்பட்டது. அகனால் அவன் பள்ளி ஆசிரியரிடம் "எனக்கு இப்போது ஒரு அவசர வேலை உள்ளது நான் வரவில்லை" என்று கூறிவிட்டு முன் சென்றான். சற்று தூரம் போனதும் அவன் எதிரே வந்த சோலையப்பன் அவனைக் கண்டு "ஓ! கழுத்தில் முத்து மாலையா? உண்மையான முத்தா அல்லது போலியா? நீ விலை கொடுத்து வாங்கினாயா?" என்ன விலை?" என்று கேள்விகளாகக்

கேட்டுத் துளைத்தான்.

தான் அது பற்றிக்குறுமுன்னே அது பற்றிக் கேள்விகளைக் கேட்ட சோலையப்பனை அவன் பாராட்டி "இது அசல் முத்துமாலை. கமலா புரம் ஜமீன்தாரர் எனக்குப் பரிசளித்தது. இது போன்ற மாலையை விலை கொடுத்து வாங்கித் தரக்கூடாது" அவர் பரிசளித்தார். நான் போட்டுக் கொண்டேன்" என்றான்.

சோலையப்பன் மாலையைப் பற்றி மேற்கொண்டு எதுவும் கேட்காமல் "முருகைய்யா! கேட்டாயா சேதியை? நம் ஊர் பெரியசாமி நிலத்தில் கிணறு வெட்ட வெட்ட இவ்வளவு நாட்களாகத் தண்ணீர் வரவில்லை. இன்று காலை வெட்டிய போது ஊற்று பீரிட்டு வந்து பாதிக்கிணறுக்குத் தண்ணீர் வந்தது."

அதை நேரில் பார்த்து பெரியசாமி "பெரிய எங்கெழுந்தாய்யா! கொண்குப் போய்க் கொண்டிருக்கிறேன். வா நீயும்" என்றான்.

முருகைய்யனுக்கு ஆத்திரம் வந்தது. காண்டித்து மாலையாகப் பெற்று வந்ததற்குப் பாராட்டாமல் சோலையப்பனுக்கோ யாருடைய கிணற்றிலே தண்ணீர் வந்ததற்கு யாருடைய யாட்டு வனெல்லாம் என்பனவற்றை என்று எண்ணியவாறே அவன் தன் வீட்டை அடைந்தான்.

அவன் வீட்டிற்குப் போனதும் அவன் மனைவி கழுத்தில் முத்து மாலை இருப்பதைக் கண்டு "ஆகா! என் அதிர்ஷ்டமே அதிர்ஷ்டம் வெகு நாட்களாகவே நான் முத்துமாலை அணிந்து கொள்ள வேண்டியதென்று ஆசைப்படிக் கொண்டிருந்தேன்.

அது இன்று தான் நிறைவேறப் போகிறது" என்று சிரித்துக் கொண்டே கூறினாள். அப்போது முருகைய்யன் "இது எனக்கு ஜமீன்தாரர் பரிசளித்த மாலை. அதனால் இதை நான்தான் அணிந்து கொண்டிருப்பேன். உனக்குக் கொடுக்க மாட்டேன்" என்றான்.

அதைக் கேட்டு முருகைய்யனின் மனைவி சிரித்து விட்டு "முத்து மாலையெல்லாம் பெண்கள்தான் அணிய வேண்டிய ஆண்கள் பாராட்டாமாக அணிவதில்லை. நம் போன்றவர்களில் ஆண்கள் முத்துமாலை அணிந்தால் எல்லோரும் சிரிப்பார்கள்" என்றாள். முருகைய்யனோ "இது நான் செய்த அரிய செயலுக்காகப் பாராட்டி ஜமீன்தாரர் பரிசாக அளித்தது. இதை அணிவது எனக்குப்

பெருமை என்றன்.

அவனது மனைவியும் "ஐயோ! அப்படி என்ன அரிய செயலைச் செய்து சாதனை புரிந்தீர்களாம்?" என்று கேட்கவே முருகைய்யனும் காட்டில் நடந்ததை விவரமாகக் கூறினான். அதைக்கேட்ட அவன் மனைவி "பூ இதுதானா அரிய செயல்? நீங்களாக இட்டிலிகளைக் கொடுக்கவில்லை. ஜமீன்தாரரின் மகனே அவற்றை உங்களிடமிருந்து பிடுங்கிச் சாப்பிட்டான். நிறையப் பரிக ஜமீன்தாரரிடம்கிடைக்கும் என எண்ணியே அவரை அவரது ஊரில் கொண்டு போய்ச் சேர்த்தீர்கள். இதில் உங்கள் சாமர்த்தியம் என்ன உள்ளது? பார்க்கப் போனால் பரிக எனக்குத்தான்கிடைத்தாகத் தராமல் உங்களுக்குக் கொடுத்ததால்தானே அவற்றால் இது கிடைத்தது?" என்றாள்.

அப்போது முருகைய்யன் "எல்

லாம் அவரவர்கள் சுயநலமே கருதுகிறார்களேயாழிய மற்றவர்களைப் பற்றி யார் கவலைப்படுகிறார்கள்?" என்றான். அதற்கு அவன் மனைவி "ஊராரைப் பற்றி ஏன் குறை கூறுகிறீர்கள்? உங்கள் முத்துமாலை பற்றி யாரும் விசாரிக்கவில்லை என்ற குறை தானே உங்களுக்கு" என்று கேட்டாள். முருகைய்யனும் "அந்த ஆறுமுகமும், ஆசிரியர் அண்ணாமலையும் சோலையப்பனும் இது எப்படிக் கிடைத்தது என்று சொல்ல முடியவில்லை" என்று யாணத்திற்கு உதவ போகிறானாம்! ஆசிரியர் இவ்வூர் பண்டிதருக்கு அரசாங்க விருது கிடைத்ததால் பாராட்டுவதற்குப் போகிறாராம்! சோலையப்பனோ யார்கிணற்றிலோ பண்டிதர் பணம் கொடுத்தான். ஆகவே இவ்வூர் ஆலயக் கருவிலாம் என்னைப் பற்றி நினைக்கக்கூட நேரமில்லை பார்" என்று அங்கலா

ய்த்துக் கொண்டான்.

அப்போது அவன் மனைவி "நீங்கள் தான் வடிகட்டின சுயநலக்காரர். வழியில் நீங்கள் மூன்று பேர்களைச் சந்தித்தீர்களே. அவர்கள் மூவரும் தங்களுக்கு ஏதேனும் லாபம் கிடைக்கிறது என்றா போனார்கள்? இல்லையே. பிறர் மகிழும் போது தாமும் அதில் கலந்து கொள்ளப் போனார்கள். நீங்களோ பசியால் துடித்தவனுக்கு உங்களிடமிருந்த உணவைக் கொடுக்கவில்லை. ஆனால் ஜமீன்தாரனின் மகனை அவனது ஊரில் கொண்டு போய்விட்டால் பரிசு கிடைக்கும் என்று ஆசைப் பட்டுத்தானே போனீர்கள். இது சுயநலம்தானே! அடுத்து நீங்கள் சந்தித்த நான்காவது நபரைப் பார்த்தவர்களெல்லாம் உங்கள் முத்துமாலையைப் பற்றி விசாரித்து உங்களைப் பாராட்ட வேண்டுமென எண்ணினீர்கள். இது சுயநலம் தானே! இப்படிப்பட்ட நல்லது நடந்திருக்கிறது என்று கேட்டும் நீங்கள் போகாமல் இருப்பதுவும் சுயநலம்தானே. இப்படிப்பட்ட உங்களை யார்தான் பாராட்டுவார்?"

என்று கேட்டான்.

அதைக் கேட்டு முருகைய்யன் திகைத்துப் போனான். அப்போது அவன் மனைவி விடாமல் தொடர்ந்து நீங்கள் அணிந்து வந்த மாலையை எனக்குக் கொடுக்கும்படி நான் கேட்டும் கூட நீங்கள் முடியாது எனக்கூறியதும் உங்கள் சுயநலத்தைத் தானே காட்டுகிறது? என்றான்.

முருகைய்யன் உடனே தன்கழுத்திலிருந்த மாலையைக் கழற்றித் தன் மனைவியிடம் கொடுத்து "இதை நீயே அணிந்து கொள். நான் இப்போதே போய் குப்பண்ணைப் பார்த்து அவனது மகளின் திருமணத்திற்கு என்னாலான உதவியைச் செய்வதாகக் கூறுகிறேன். பண்டிதரைப் பார்த்துப் பாராட்டி விட்டும் பெரிய சாமி வெட்டிய கிணற்றில் தண்ணீர் வந்ததற்கு மகிழ்ச்சி அடைவதாகவும் கூறி வருகிறேன்" என்று சொல்லி விட்டுப் போனான்.

அன்று முதல் முருகைய்யன் தன்னைப் பற்றி மட்டும் நினைக்காமல் பிறாது சுக துக்கங்களிலும் பங்கு கொண்டு ஊரில் எல்லோருடைய மதிப்பையும் பெற்றான்.

இரவல் வாங்கினால்...!

உபட்டவா. அவா தன் மனைவியை இழந்த பின் தன் மகளை சிரமப்பட்டு வளர்த்து வந்தார். உமா அழகை ஊரில் எல்லோரும் புகழ்ந்தார்கள். அவளும் கண்ணாடியில் தன் அழகை ஒரு நாளைக்குக் குறைந்தது மூன்று தடவைகளாவது பார்த்து அகமகிழ்ந்து வந்தாள். அது மட்டுமல்ல தன்னை மணக்க எந்த லட்சாதிபதியின் மகளோ அல்லது ஜமீன்தாரின் மகளோ வருவான் என்றும் தான் அவனோடு மாளிகையில் ஆடம்பரமாக வாழப் போவதாகவும் எண்ணி அவள் பெருமைப்பட்டுக் கொண்டிருந்தாள்.

ஆனால் அவளை மணக்க எந்த லட்சாதிபதியின் மகனும் வரவில்லை. ஜமீன்தாரின் மகனும் எட்டிப்பார்க்கவில்லை. சபாபதி அழைத்து வந்து தன் பெண்ணைக் காட்டிய இளைஞர்

களெல்லாம் நடுத்தரக் குடும்பத்தைச் சேர்ந்தவர்கள். அவர்கள் வாத்சனையாக நிறைய எதிர்பார்த்தார்கள். சபாபதி தன்னால் அவ்வளவு பணம் கொடுக்க முடியாது என்று கூறி அவர்களை அனுப்பி வந்தான்.

இந்த நிலையில் கண்ணன் என்ற வாலிபன் வரதட்சணை எதுவும் எதிர்பாராமல் உமாவை மணந்து கொள்வதாக முன் வந்தான். சபாபதி தன்னால் எளிய முறையில்தான் கல்யாணம் நடத்திக் கொடுக்க முடியும் எனவே அதற்கும் அவன் சம்மதித்தான். ஊரார் எல்லோரும் உமா அதிர்ஷ்டசாலி என்று புகழ்ந்தார்கள். ஆனால் உமா தன் துன்பம் அழைத்து வந்த ஏனெனில் அவள் கட்டி இருந்த மணக்கோட்டைகளெல்லாம் தவிடு பொடியாகி விட்டனவே. ஆனால் அந்தத் திருமணம் நடந்தே விட்டது.

உமா கண்ணனுடன் குடித்தனம் செய்ய நகருக்கு வந்தாள். கண்ணன்

னுக்கு ஒரு சிறு வீடு இருந்தது. சாப்பாட்டிற்கு எந்தக் குறையும் இல்லை. அவன் உமாவை அன்புடன் நடத்திய போதிலும் அவள்தான் தனக்குப் பட்டுப்புடவை இல்லையே, தங்கநகைகள் இல்லையே என்று ஏங்கிக்கொண்டிருந்தான்.

ஒரு முறை கண்ணனின் உறவினர் ஒருவர் அவனைத் தன் வீட்டுக் கல்யாணத்திற்கு அழைத்தார். அவர் கண்ணனுக்கு எவ்வளவோ உதவிகளைச் செய்தவர். அதனால் அவர் வீட்டுக் கல்யாணத்திற்கு அவன் போயே தீர வேண்டும். அவன் உமாவிடம் அக்கல்யாணத்திற்கு அவளும் தன்னுடன் வரவேண்டும் என்று சொன்ன போது சினுங்கினாள். "நான் எப்படி வருவேன்? கட்டிக் கொள்ள ஒரு பட்டுப் புடவை கூட இல்லை. போட்டுக்கொள்ள ஒரு தங்க நகை கூட இல்லை. இப்படியே மூளிக் கழுத்தாகப் போய் நின்றால் எல்லோ

ரும் சிரிப்பார்கள்" என்றாள்.

கண்ணனும் சற்று யோசித்து "சரி உனக்கு ஒரு பட்டுப் புடவை வாங்கித் தருகிறேன். தங்கநகை மட்டும் அடுத்த வீட்டு அன்னபூரணியைக் கேட்டு அவளது தங்கச் சங்கிலியை இரண்டு நாட்களுக்கு இரவல் கேள். அதைப் போட்டுக்கொண்டு கல்யாணத்திற்கு வா. கல்யாணம் முடிந்து வந்ததும் அதை அவளிடம் திருப்பிக்கொடுத்து விடலாம்" என்றான். அவளும் அதற்கு இணங்கினாள். அன்று மாலை கண்ணன் ஒரு பட்டுப் புடவையை வாங்கி வந்தான். உமா அடுத்து வீட்டு அன்னபூரணியிடம் இரவல் கேட்டு தங்கச் சங்கிலியை வாங்கி வந்தான். அவள் பட்டுப் புடவையைக் கட்டிக் கொண்டு தங்கச் சங்கிலியை அணிந்து கொண்டு கண்ணனுடன் கல்யாணத்திற்குக் கிளம்பினாள்.

கல்யாண வீட்டில் எல்லோருமே உமாவைப் பற்றித்தான் பேசினார்

கள். அவலது அழகைப் புகழ்ந்தார்கள். பட்டுப் புடவையும் தங்கச் சங்கிலியும் அவளது அழகை மேலும் அதிகரிக்கத்தான் செய்தது. கல்யாணம் முடிந்ததும் உமாவும் கண்ணனும் தம் நகருக்குத் திரும்பி வந்தார்கள். அப்போது உமா முன் தினம் தன் பெட்டியில் வைத்த தங்கச் சங்கிலியை எடுத்துக் கொண்டு போய் அன்னபூரணியிடம் கொடுக்க நினைத்தாள். அந்நால் பெட்டியை அவள் திறந்து பார்த்தபோது அது அதில் காணவில்லை.

அவள் அவ்விஷயத்தைக் கண்ணனிடம் கூறவே அவனும் "கல்யாண வீட்டில் எங்காவது கழற்சி வைத்து விட்டு அதை எடுத்துக்கொள்ள மறந்து விட்டாயா?" என்று கேட்டான். அவளுக்கு அப்போது எதுவுமே சரி

யாக நினைவிற்கு வரவில்லை.

கண்ணனும் "சரி சரி, உன் அஜாக் கிரதையால் நகை போய் விட்டது. ஆனால் அன்னபூரணிக்கு அதைக் கொடுக்க வேண்டுமே! என்ன செய்வது? அதற்கு ஒரே வழி அது போல புது நகை ஒன்றை வாங்கிக் கொடுத்து விடுவதுதான். அதற்கு நிறையப் பணம் வேண்டுமே. உம் இந்த வீட்டை அடமானம் வைத்தும் அலுவலகத்தில் கடன் வாங்கியும் வருகிறேன். இன்று மாலை நகைக்கடைக்குப் போய் அதைப் போல ஒரு தங்கச் சங்கிலியை வாங்கி வந்து அன்னபூரணியிடம் கொடுத்து விடலாம். இனிமேல் இரவலாக எதையுமே வாங்கக் கூடாது" என்றான்.

உமா இடிந்து போனாள். தன்னால் இப்படி ஒரு பெரிய செலவு ஏற்பட்டு விட்டதே என்று அவள் வருந்தினாள். அன்று மாலை நகைக்கடைக்கு அவள் கண்ணனுடன் போனாள். நல்ல வேளையாக அன்னபூரணி கொடுத்த தங்கச் சங்கிலி போல ஒன்று அங்கே இருக்கவே அதை வாங்கிக் கொண்டு இருவரும் வீட்டிற்கு வந்தார்கள். முதல் வேலையாக உமா அந்தத் தங்கச் சங்கிலியை எடுத்துக் கொண்டு போய் அன்னபூரணியிடம் கொடுத்துவிட்டு வந்தாள்.

அன்று முதல் உமாவிடம் ஒரு பெரும் மாறுதல் ஏற்பட்டது. தன்னால் ஏற்பட கடனைத் தீர்க்கவீட்டில் சிக்கனத்தைக் கடைபிடிக்கலானாள். வேலைக்காரியை நிறுத்தி விட்டு விட்டு வேலைகளைத் தானே செய்யலானாள். தன் வீட்டின் பின்புறத்திலும் பக்கத்திலும் காலியாக உள்ள

இடத்தில் காய்கறிச் செடிகளை வளர்த்து அவற்றை விற்றுப் பணம் சேர்க்கலானாள். தன் வீட்டுத் தென்னை மரங்களிலிருந்து தேங்காய் பறித்து அவற்றை விற்றுப் பணம் சேர்ந்தாள். கண்ணனும் இந்த வேலை க்ளிலெல்லாம் அவ்வப்போது உமாவுக்கு உதவி வந்தான்.

இப்படியாக ஐந்து ஆண்டுகள் கழிந்தன. இப்போது உமாதன் அழகு பற்றிக் கர்வப்பட்டு வீண் செலவு செய்யும் உமாவில்லை. கட்டு செட்டாகக் குடித்தனம் செய்யும் அடக்க ஒடுக்கமான குடும்ப பெண்ணாக விளங்கினாள். ஒரு நாள் அவள் தான் சேர்த்து வந்த பணத்தை எல்லாம் கொண்டு வந்து கண்ணனிடம் கொடுத்து "முதலில் இந்த வீட்டின் பேரில் வாங்கிய கடனைத் தீர்த்து வீட்டை மீட்டு வாருங்கள்" என்றாள்.

கண்ணனும் "பேஷ், இவ்வளவு பணம் சேர்த்து விட்டாயே. ரொம்ப சந்தோஷம். இன்னொரு விஷயம். உண்மையை உன்னிடம் சொல்லித் தான் ஆக வேண்டும். கல்யாண வீட்டில் நீ கொண்டு போன அன்னபூரணியின் நகை காணாமல் ஒன்றும் போய்

விடவில்லை. நாம் அங்கிருந்து கிளம்பு முன் நீ குளிக்கப் போன போது அந்தச் சங்கிலியைக் கழற்றி வைத்தாய். அதை நான் எடுத்து கொண்டேன். அதே நகையை எனக்கு மிகவும் தெரிந்த நகைக் கடைக்காரரிடம் கொடுத்துவிட்டு அன்று மாலை அதை விலைக்கு வாங்கியது போல நடித்தேன். எனவே நகை வாங்க இந்த வீட்டை அடமானம் வைக்கவில்லை, அலுவலகத்தில் கடன் வாங்கவும் இல்லை. நீ சேர்த்த இந்தப் பணத்திற்கு நீ என்ன வேண்டுமானாலும் வாங்கிக் கொள்" என்றாள்.

உமா முதலில் திகைத்தாலும் பிறகு "இதனால் நான் யாரிடத்திலிருந்தும் எதையும் இரவல் வாங்கக் கூடாது என்ற பாடம் கற்றேன். என் அழகை பற்றிய கர்வமும் போயிற்று. இந்த பணத்திற்கும் செலவு இருக்கிறது. இன்னும் எட்டு மாதத்தில் நம் வீட்டில் 'குவா குவா' என்று கத்திக் கொண்டு ஒரு புதிய ஜீவன் வரப் போகிறது. அதற்கு இது பயன்பட்டும்" என்றாள்.

கண்ணனும் "உண்மையாகவா?" என்று கூறி மகிழ்ந்து போனான்.

போட்டோ வாக்கியப் போட்டி :: பரிசு ரூ.100

இந்தப் போட்டியின் வெற்றி பெற்ற தலைப்புகள் 1997 மார்ச் மாத இதழில் வெளியிடப்படும்.

S.G. SESHAGIRI

S.G. SESHAGIRI

★ தலைப்புகள் ஒரு வார்த்தையிலிருந்து நானேந்து வார்த்தைகளுள் இருக்கலாம். இரு தலைப்புகளுக்கும் தொடர்பு இருக்க வேண்டும். ★ ஜனவரி 20-ம் தேதிக்குள் போட்டிக்கான தலைப்புகள் எமக்கு வந்து சேர வேண்டும்.

★ எம்மிடம் வந்து சேர்ந்த தலைப்புகளில் நாம் சிறந்ததாகக் கருதும் தலைப்புகளுக்கு ரூ.100/- பரிசு, இது இரு தலைப்புகளுக்கும் சேர்ந்ததே. ★ தலைப்புகளை தபால் கார்டில் மட்டுமே எழுதி கீழ்க்கண்ட முகவரிக்கு அனுப்பவும்.

'அம்புலிமாமா, போட்டோ வாக்கியப் போட்டி', சென்னை-600 026.

தவம்பர் மாதப் போட்டி முடிவு

முதலாவது போட்டோ : 'கண்ணான கல்வி கற்றல்.
இரண்டாவது போட்டோ : பண்பான கலையைப் பயில்தல்.
பரிசு பெற்றவர் : ஜி. ரம்யா, காரைக்குடி - 2.

அம்புலிமாமா

இந்தியாவில் ஆண்டு சந்தா ரூ.72.00

சந்தா அனுப்ப வேண்டிய முகவரி :

டால்டன் ஏஜென்சீஸ், சந்தாமாமா பிஸ்டிக்ஸ், வடபழனி, சென்னை-600 026.

Printed by B.V. REDDI at Prasad Process private Ltd., 188, N.S.K. Salai, Madras - 600 026 (India) and Published by B. VISHWANATHA REDDI on behalf of CHANDAMAMA PUBLICATIONS, Chandamama Buildings, Vadapalani, Madras - 600 026 (India). Controlling Editor: NAGI REDDI.

The stories, articles and designs contained herein are exclusive property of the Publishers and copying or adapting them in any manner will be dealt with according to law.

வெகு தொலைவிலுள்ள உங்கள் உற்றார், உறவினர்களுக்கு நீங்கள்
அளிக்க நினைக்க வேண்டிய அரிய பரிசு

அம்புலிமாமா

அவர் விரும்பும் மொழியில் இந்தப் பத்திரிகையை நீங்கள்
அளியுங்கள்

அஸ்ஸாமி, வங்காளி, ஆங்கிலம், குஜராத்தி, ஹிந்தி, கன்னடம், மலையாளம்,
மராட்டி, ஒரியா, சமஸ்கிருதம், தமிழ் அல்லது தெலுங்கு
தாய் நாட்டில் இருப்பது போலவே இது அவரை வெளி நாட்டிலும்
உணரச் செய்யும்

சந்தாத் தொகை (ஆண்டிற்கு)

ஆஸ்திரேலியா, ஜப்பான், மலேசியா, ஸ்ரீலங்கா ஆகிய நாடுகளுக்கு

கடல் தபால் வாயிலாக ரூ. 129.00 விமானத்தபால் வாயிலாக ரூ. 276.00

பிரான்ஸ் சிங்கப்பூர், யு.கே, யு.எஸ்.ஏ, மேற்கு ஜெர்மனி, மற்றுமுள்ள
நாடுகளுக்கு

கடல் தபால் வாயிலாக ரூ. 135.00 விமானத்தபால் வாயிலாக ரூ. 276.00

பணத்தை நீங்கள் டிராப்டாகவோ மணியார்ட்ராகவோ சந்தமாமா பப்ளிகேஷன்ஸ்
என எழுதி

சர்குலேஷன் மானேஜர், சந்தமாமா பப்ளிகேஷன்ஸ், சந்தமாமா பில்டிங்க்ஸ்,
வடபழனி, சென்னை-600 026. என்ற முகவரிக்கு அனுப்பவும்

நல்ல பழக்க வழக்கங்கள்

தூய்மையான பற்கள்

சுத்தமான உடல்

சுத்தமான ஆடைகள்

சுத்தமான நோட்டுப்புத்தகங்கள்

அப்சரா நான்-டஸ்ட் எரேசர் அனைத்து
தவறுகளை சுத்தமாக மற்றும் தூய்மையாக
அழிக்கிறது. ஒரு வித படிவங்களையோ அல்லது
காறகளையோ ஏற்படுத்துவதில்லை. அழகில்லை.
தொல்லைவிடாது.

வித்துவனாகப் பென்சில்ஸ் விநியோகம்
வழங்கும் ஒரு தாமதமான தயாரிப்பு

Apsara®
NON-DUST
ERASER

உங்கள் புத்தகங்களை
தூய்மைப்படுத்த தூய்மையான வழி